Лист Основне школе „Свети Сава“ Београд

Маштарије

година III * број 9 * јун 2018.

Оштро Перце

У потери за пејзажима

Алиса у земљи сунца, ветра и воде

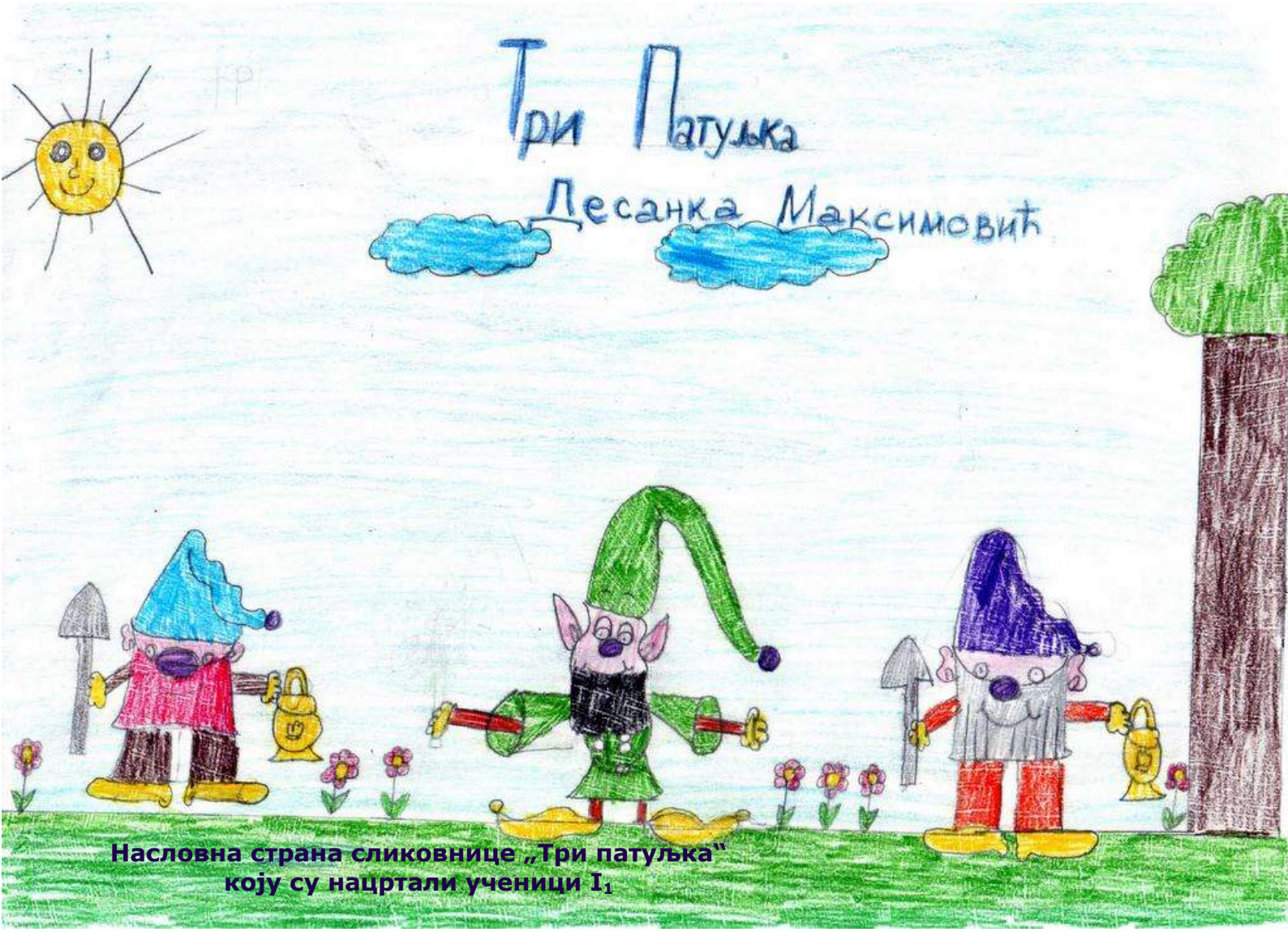

Насловна страна сликовнице „Три патуљка“
коју су нацртали ученици I_1

Илустрација бајке „Бајка о лабуду“
Десанке Максимовић
коју су нацртали ученици I_1

Главни уредник
Слађана Галушка

Редакција
Катарина Миличић
Драгана Јањић
Јулија Даниловић
Ивана Смиљковић Чевизовић

Сарадници - ученици
Ана Кремер II_4
Анђела Рудан II_4
Ива Каменшчанин II_4
Дуња Радовановић IV_4
Миња Масловарић IV_4
Андреј Видић IV_4
Милица Влашкалић V_5
Марија Кузмановић V_5
Ана Мацура V_3
Маша Хавран VI_3
Вања Јовић VII_1
Ана Бојић VII_1
Лана Маринковић VII_1
Дуња Стојиљковић VII_1
Екатарина Соболь VII_1

Лектори
Ана Стојановић

Технички уредник
Слађана Галушка

Директор
Михајло Ракоњац

Адреса редакције
ОШ „Свети Сава”
Београд, Николаја Краснова 8

Школски лист *Маштарије*
Основна школа „Свети Сава” Београд

Пред вама је девети број школског листа *Маштарије* у коме представљамо рад школе у другом полугодишту 2017/2018. школске године.

Рубрика *Дешавања* доноси прилоге о пролећном карневалу, активностима Руског дечијег културног клуба, тематској настави *Четвороугао и мост* и обележавању Дана девојчица у ИКТ-у.

Следе прилози о часовима тематске и пројектне наставе. Обновљиви извори енергије су били тема часова у IV_4 током којих је настао и драмски текст *Алиса у земљи сунца, ветра и воде*. Пројекат *Оштро Перце* је реализован кроз бројне активности: писање приказа, илустровање књижевних дела и израде трејлера за њих. У мају је реализован наставак пројекта *Пејзажи,* након што су ученици седмог разреда били на екскурзији. Тада су настали нови литерарни и ликовни радови и фотографије, које представљамо у прилогу под називом *У потери за пејзажима*.

У рубрици *Ученици стваралоци* представљамо најбоље литерарне и ликовне радове ученика.

О боравку на рекреативној настави пишу ученици другог и трећег разреда.

Читајте и уживајте!

Редакција

Садржај

Дешавања у школи
4 Жива класика
4 Дани руске културе
5 Пролећни карневал
6 Традиције Словена
6 Лик Русије

7 Ухвати идеју

8 Тематска настава

Обновљиви извори енергије
9 Тематска настава
10 Алиса у земљи сунца, ветра и воде

Оштро Перце
14 Завршни сусрет
15 Оштро Перце у нашој школи
16 Сликовнице
17 Оштро Перце у II_4
19 Оштро Перце у IV_4
24 Књиге за путовање кроз време
27 Прикази, илустрације и трејлери

32 У потери за пејзажима

37 Ученици стваралоци

45 Рекреативна настава

Дешавања

Жива класика

У Руском дому је 1. марта одржана регионална квалификација VII Међународног конкурса младих декламатора „Жива класика" на којој су ђаци српских основних и средњих школа говорили одломке из прозе руских аутора.

Четири члана Руског дечијег културног клуба су учествовала у овој манифестацији: Срефан Нецић III_3, Катарина Нецић V_1, Лазар Живојиновић V_5 и Александра Мосуровић VII_2. Катарина Нецић је заузела 3. место и ушла у финале конкурса које ће се одржати у међународном дечијем кампу „Артек" на Црном мору у Русији, у мају 2018.

Дани руске културе

На Новосадском сајму су од 7. до 12. марта одржани „Дани руске културе", уз подршку Руског дома у Београду, Асоцијације „Русија" и Координационог савета руске дијаспоре. Чланови Руског дечијег културног клуба су у концертном делу програма извели руски народни плес, а Катарина Нецић, ученица V_1, отпевала је руску народну песму *Пташечка*.

Јулија Даниловић, руководилац Руског клуба

Пролећни карневал

Пролећни карневал је одржан 28. марта испред Храма Светог Саве. Ученици млађих разреда наше школе и деца из неколико врачарских вртића прошетали су у костимима и маскама који дочаравају пролеће. Деца са најлепшим костимима су добила дипломе.

Ученици IV_4 на карневалу

Традиције Словена

У галерији Руског центра за науку и културу „Руски дом" у Београду 17. априла је отворена изложба фотографија „Традиције Словена", организована поводом 180 година од успостављања руско-српских дипломатских односа и 85 година рада Руског дома у Београду. Посетиоци изложбе су могли су да се упознају са традиционалним занатима Србије, местима у којима се развијају и људима који чувају традиције својих предака.

Након отварања изложбе одржан је пролећни концерт младих извођача под називом „Наше детињство је музика, поезија, плес". Међу извођачима су били и чланови Руског културог дечијег клуба наше школе.

Лик Русије 2018

Свечана церемонија доделе награда победницима Међународна олимпијаде „Лик Русије 2018", одржана је 26. априла у Руској школи при Амбасади Руске Федерације.

Чланови Руског клуба наше школе су били веома успешни на Олимпијади. Ученице петог разреда Лидија Михајловић, Наталија Игњатовић-Новаковић, Катарина Нецић и Софија Копривица освојиле су прво место са спотом „Човече! Све је у твојим рукама!", који је био приказан на додели награда. Александра Мосуровић, ученица VII_1, заузела је друго место са презентациојом о астраханском заповеднику.

Руководилац клуба Јулија Даниловић је добила диплому за активно учешће у овом такмичењу.

Јулија Даниловић, руководилац клуба

Ухвати идеју и Међународни дан девојчица у ИКТ-у

Финале такмичења „Ухвати идеју у дигиталном свету” одржано је 26. априла 2018. поводом обележавања Међународног дана девојчица у ИКТ-у. Организатори су Удружење пословних жена Србије и Теленор фондација, а циљ акције је да се девојчице оснаже приликом одабира будућих професија. У такмичењу је учествовала и екипа наше школе коју су чиниле три ученице VII_1. Ове године Дан девојчица је реализован уз институционалну подршку Владе Републике Србије и председнице Владе РС Ане Брнабић, која је почасна покровитељка пројекта. Поводом обележавања Међународног дана девојчица у ИКТ-у десет ученица осмог разреда посетило је Издавачку кућу „Клет“ 26. априла. Оне су разговарале са успешним женама те компаније и упознале се са њиховим занимањима.

Ухвати идеју у дигиталном свету

У априлу 2018. смо се пријавиле за конкурс *Ухвати идеју* у дигиталном свету на коме девојчице поводом Дана девојчица шаљу видео клипове на којима показују своје предузетничке вештине. Наша идеја је била да учинимо хемију забавнијом и занимљивијом тако што ћемо изводити експерименте и правити сапуне и свеће. Неколико дана касније обавестили су нас да смо прошле у финале и биле смо веома срећне због тога. На Дан девојчица 26. априла отишле смо у главну зграду Теленор фондације на представљање радова и проглашење победника. Тамо смо упознале и остале такмичарке, а онда нас је водич повео у обилазак „Теленора“. Прво што смо запазиле је модерна архитектура и ентеријер тог пословног објекта. Зграда је од стакла, а у холу је љубичасти тепих који нам се много допао. Сви запослени су у једном простору, огромном, са много столова за којима раде тимови за различите послове. Кол центар је у другој просторији и тамо сви имају слушалице и разговарају са клијентима.

Након тога смо са девојчицама из остале четири екипе вежбале излагање наших радова. Донели су нам послужење – сендвиче и сокове. После тога смо отишле у главну просторију за конференције. У међувремену је дошла премијерка Ана Брнабић и могао је да почне званични програм. Говориле су премијерка Србије и директорка Теленора о важности конкурса којим се девојчице охрабрују да покажу предузетничке вештине. Онда су девојчице презентовале своје радове. Ми смо биле друге по реду. Пуштен је видео, а ми смо за један минут морале да представимо идеју. На крају, ипак, нисмо победиле, нити смо освојиле награду, али смо поносне на наш рад. Наставница Александра је рекла да није важно што нема награде, јер је улазак у финале већ велика победа. И она је била поносна на наше излагање. Биле смо мало тужне, али стигла је храна и излечила нашу краткотрајну депресију. Најбољи су били колачи. Појеле смо пун тањир, сви су били чоколадни и савршеног укуса. Рум колач је изгледао најлепше, јер је стављен у чоколадну чашицу, коју смо појели, као и оно што је било у њој.

Андреа Бојовић, Вања Јовић, Ана Бојић VII_1

Тематска настава Четвороугао и мост

Часови тематске наставе *Четвороугао и мост* организовани су за ученике VI_3 у сарадњи наставника математике Николе Јовчића и наставница техничког и информатичког образовања Наташе Томић и информатике и рачунарства Бојане Весковић.

Циљеви активности су били примена знања из математике о четвороугловима у изради техничких цртежа, модела и макета мостова и израда дигиталних фотографија тих модела и обрада фотографија уз подстицање ученика на креативност и оригиналност.

На часовима математике ученици су учили о врстама и својствима четвороуглова и конструисали паралелограм и трапез. То знање су применили на часовима техничког и информатичког образовања - израђивали су технички цртеж четвороугла и модел моста у оквиру наставне јединице *Израда макете моста*. Ученици су учили да организују своје радно место и увежбавали прецизност при мерењу и практичном раду, као и правилно коришћење алата и прибора. Водили су рачуна о естетском изгледу израђених модела и макета и украшавали их исказујући креативност и оригиналност. На часовима информатике и рачунарства *Извори дигиталних слика* и *Обрада слика,* ученици су фотографисали макете и обрађивали фотографије у програму Photoscape. На фотографијама се може видети да је промењена резолуција фотографије, да су коришћени различити ефекти за подешавање боје и контраста, као и екстензија фотографије. Накнадно су убачени рам и украси. Обрисана је позадина слике, додата нова позадина, дуплиран је постојећи мост, извршена је ротација.

Никола Јовчић, Наташа Томић и Бојана Весковић

Обновљиви извори енергије

Наставница Катарина Миличић и библиотекарка Слађана Галушка организовале су у априлу 2018. часове тематске наставе *Обновљиви извори енергије* у IV_4. На часовима српског језика, ликовне културе и природе и друштва ученици су написали драмски комад *Алиса у земљи сунца, ветра и воде,* направили сцену за луткарско позориште и лутке, ликове из драме, и извели своју малу представу.

Овим повезивањем наставног садржаја остварено је интердисциплинарно учење и учење кроз игру и уметност, кроз које су ученици продубљивали знање из природе и друштва, развијали креативност у литерарном, драмском и ликовном изражавању и вештине јавног наступа. Текст драме је уређен као сликовница *Алиса у земљи сунца, ветра и воде* и постављен на школском сајту, на страни Библиотека, Наставни материјал.

Део активности ученици су реализовали и у школској библиотеци.

Слађана Галушка

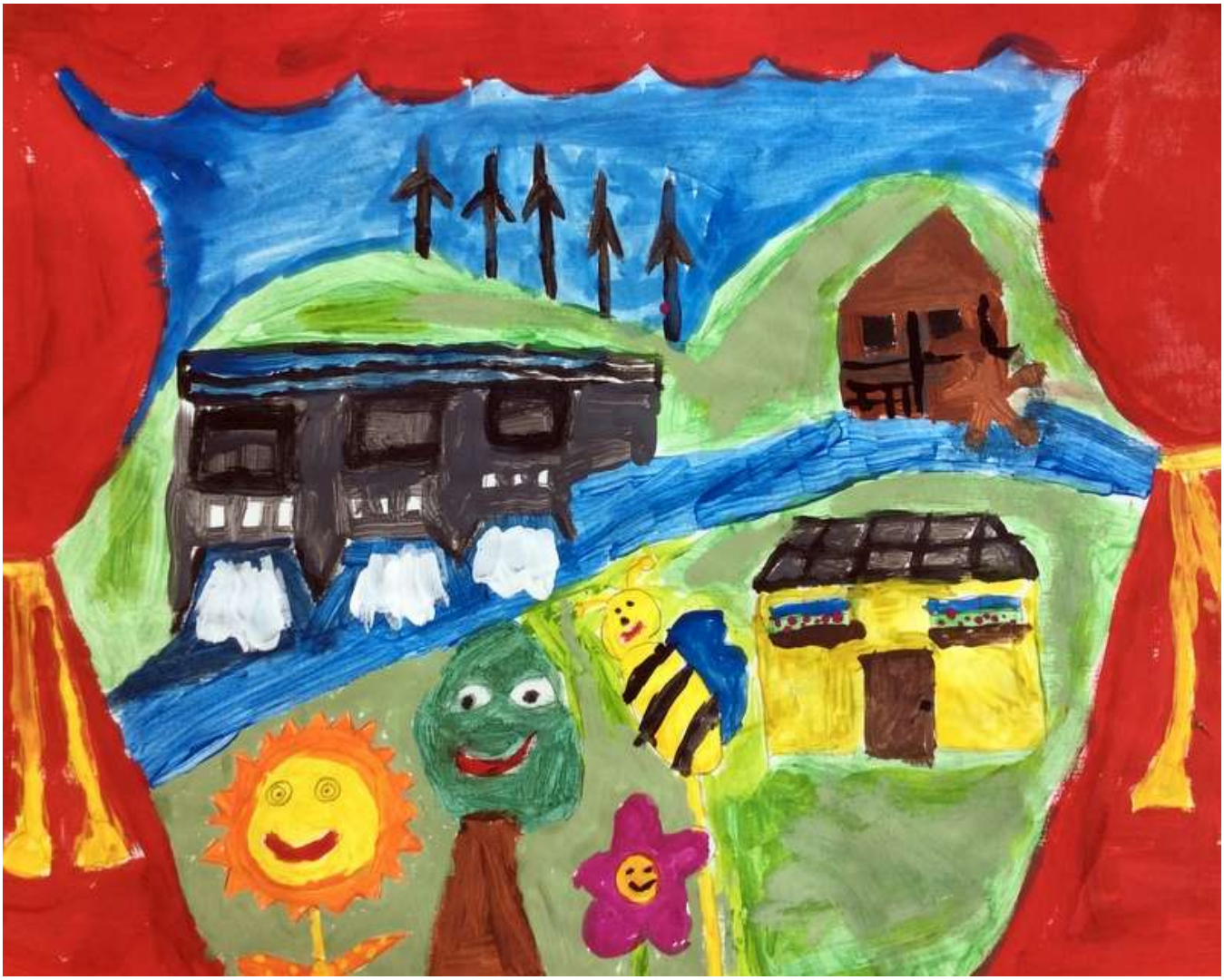

Алиса у земљи сунца, ветра и воде

Ученици IV$_4$
Основна школа „Свети Сава"
Београд

Ликови:

Алиса, Учитељица, Наратор, ђаци

Сунце, Ветар, Вода, Лептир, Пчела, Дрво, Цвет

Сцена I - Час природе и друштва

Учитељица: Децо, хајде да поновимо шта смо данас учили о обновљивим изворима енергије. Обновљиви извори енергије су сунце, ветар, вода...

Алиса: Сунце, ветар, вода... Да...

***Наратор**: Алиса почиње да сањари. Пред њу искаче лептир.*

Алиса: Хеј, ко си ти?

Лептир: Лептир, твој водич. Алиса, полети са мном, идемо у једну необичну земљу.

***Наратор**: Алиса и лептир лете до необичне земље. Ветар их носи.*

Ветар: Хуууууу! Хуууууу!

Сцена II - У земљи сунца, ветра и воде

Ветар: Хуууууу! Хуууууу! Пази. Стижемо!

Алиса: О, како је ово диван предео. Шта се то дешава на ливади?

Лептир: Видећеш, због њих сам те и довео овамо.

Сви: Ко је то? Кога си то довео?

Лептир: Пријатељи, дошао је крај нашим мукама. Ветар и ја смо довели једну девојчицу која много воли да чита и да пише стихове. Упознајте Алису, она ће одлучити ко је победник.

Алиса: Победник? У чему?

Лептир: Алиса, ово су моји пријатељи. Решили смо да одржимо такмичење у стиховању, али нема никога ко ће изабрати победника.

Алиса: Стиховање?

Цвет: Да, то је кад смишљаш стихове. Желимо да се представимо публици у целом свету и зато је свако саставио песму о себи. Али неко треба да одлучи ко је најбољи.

Алиса: Дивно. Ево, ја ћу слушати ваше стихове. Само, прво ми реците каква је ово земља.

Пчела: Ово је земља бајковита, земља сунца, ветра и воде.

Сцена III – О обновљивим изворима енергије

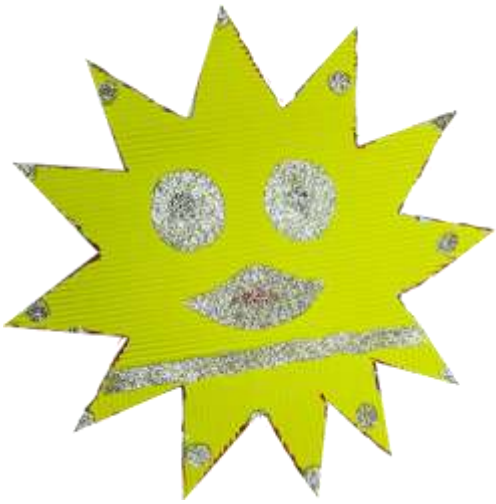

Сунце: Овде сви живе у слози и хармонији. Становници користе снагу сунца ветра и воде да добију енергију. Биљке користе моју топлоту и стварају храну за животиње и људе. Много дана обасјавам овај свет и људи на крововима кућа постављају соларне плоче. Знаш ли чему оне служе?

Алиса: Помоћу њих се добија електрична енергија.

Сунце: Тачно!

Вода: Ја сам вода, могу бити и река и океан и језеро и бара. Знаш ли како се користи моја енергија за добијање електричне енергије?

Алиса: Знам. Видела сам на оној реци велику хидроелектрану. Тамо су турбине и оне покрећу машине које производе електричну енегрију.

Вода: Одлично! На реци има и неколико воденица, у њима се меље жито.

Ветар: Моја је снага у кретању ваздуха. Иза оног брда је ветро парк. Да ли знаш шта је ветро парк?

Алиса: То су ветрењаче и у њима се уз помоћ ветра прави електрична енергија.

Ветар: Браво! Ти све знаш.

Алиса: Знам, али имам једно питање за вас. Зашто је важно користити сунце, ветар и воду као изворе енергије?

Сунце: Ми смо извори обновљиве енергије и за нас кажу и да смо чисти извори. То значи да врло мало загађујемо природу.

Алиса: Имате ли неке мане?

Вода: Кад се граде хидроелектране, онда се прво направе вештачка језера, а она могу да потопе део тла и тако униште станишта биљака и животиња и насеље у коме живе људи. Неке рибе које се крећу реком ради размножавања, то не могу више да чине због брана.

Ветар: Ветроелектране праве велику буку која смета биљкама и животињама.

Сунце: Ипак, то је мања штета, него када се сагоревају угаљ или нафта.

Алиса: Тамо где ја живим користе се и нафта и угаљ.

Ветар: Да, али је пожељно да се, кад год је могуће, користе обновљиви извори енергије уместо необновљивих.

Алиса: Зашто?

Дрво: Зато што се тако мање загађује околина.

Пчела: Зато што људи треба да брину о очувању природе.

Алиса: Сада ми је све много јасније.

Лептир: Доста је било приче. Време је за стиховање.

Цвет: Ко ће бити први?

Сви: Ја, ја, ја.

Алиса: Станите. Ево, Сунце почиње прво, а онда остали како стојите.

Сцена IV - Стиховање

Сунце:
Ја сам сунце, свуда сијам, надам се да и теби пријам.
Природи живот дајем, биљкама, животињама и људима помажем.
Надам се да ти је пријао лет, добродошла у наш чаробни свет.

Ветар:
Ја сам ветрић лак, али могу бити веома јак.
Једрењак се њише кад дунем мало више.
Поздрављам те и ћарлијам, ето тако ја свирам.

Вода:
Течем полако, па све брже, јурим док ме обале држе.
Некад сам топла и минерална, а некад хладна.
Долазим и на таласима и никад нисам досадна.

Цвет:
Ја сам цвет, због мене је свет мирисан и леп.
Има нас белих, жутих и плавих боја.
Осећај се као да је ова земља твоја.

Пчела:
Цвеће игра, дрвеће плеше, сви ми се смеше.
Сваког дана скупљам медић жути, а мој другар цветић се не љути.
Овде влада слога и ред, нек ти провод буде сладак као мед.

Дрво:
Браон одело имам и физуру коју са временом мењам,
Час је моја коса зелена, па постане жута, наранџаста ил' црвена.
Птичице песмице поје и у гнездима пазе птиће своје.

Лептир:
Крилима машем и улепшавам свет,
Радују се мени и дете и травка и цвет.
Волим кад се са мном неко игра,
И зато се вртим као чигра.

Алиса:
Хвала вам свима за поезију лепу и дочек диван.
Ово је срећан дан, као да је неки сан,
Смешим се ја због ваших стихова.

Алиса: Сви сте победници. Поред вас и ја сам сачинила неколико стихова. Да бисте се што боље представили публици у целом свету, предлажем да направите песмарицу и у њу ставите све своје стихове. Тако ће вас сви упознати.

Сви: Али ми не умемо да правимо песмарицу. Да ли можеш да нам помогнеш?

Алиса: Могу, друговима ћу испричати све што се десило, па ћемо заједно саставити причу о чудној земљи сунца, ветра и воде, можда и представу...

Сцена V - Час природе и друштва

Учитељица: Алиса, Алиса, слушаш ли ти мене?

Алиса (*буди се*): Представа... Учитељице, имам фантастичну идеју. Хајде да направимо причу, или још боље представу о обновљивим изворима енергије.

Учитељица: Представу?

Алиса: Па да, тако ћемо лакше научити. Извори енергије и жива бића могу бити ликови и они ће причати о томе зашто је важно коришћење сунца, ветра и воде за добијање енергије.

Учитељица: Лепо. Децо, ево идеје. Хајде да је разрадимо и направимо представу. Договорићемо се ко ће играти коју улогу, какви ће бити костими, маске и сцена и музика.

Ђаци: Ја ћу бити ваздух. Ја ћу бити вода. Ја ћу бити дрво. Ја ћу да цртам природу. Ја ћу правити маску. Ја ћу пронаћи музику. Ја ћу ...

Учитељица: Како ће се звати представа?

Алиса: Алиса у земљи сунца, ветра и воде.

Оштро Перце – Завршни сусрет

Завршни сусрет пројекта Оштро Перце 2017/2018 одржан је 22. маја 2018. у ОШ „Свети Сава" у Београду. У свечаној сали окупили су се ђаци и њихови родитељи, библиотекари и наставници десетак школа из Србије. Ауторке пројекта Слађана Галушка и Анђелка Танчић су поздравиле присутне, а затим су учесници говорили о активностима у својим школама.

Ове године ученици су читали бајке, приче и романе, о њима разговарали са наставницима и библиотекарима, писали приказе, цртали илустрације и плакате и радили задатке у три катерорије: Сликовница, Трејлер и Наставни материјал. У размени искустава је истакнуто да је пројекат важан јер подстиче децу на читање и стваралаштво и промовише рад школских библиотекара.

Сусрет је завршен доделом награда и похвалница ауторима најбољих радова.

Сви успешни радови настали током пројекта представљени су на страни Супер учење.

Ученици наше школе су учествовали у пројекту, били су вредни и освојили су неколико награда. Ученици I_1 су освојили прво место за сликовнице „Бајка о лабуду", „Рак Кројач" и „Три патуљка", а ученици II_4 треће место за сликовницу „Чаробњак из Оза". Ученици V5 и VII_1 освојили су прво место за трејлере у којима су представљени романи „Хајдуци" и „Поп Ћира и поп Спира". Наставница Катарина Миличић и ученици IV_4 освојили су прво место за израду наставног материјала на тему „Књиге за путовање кроз време".

Сви радови су постављени на посебној веб страни Оштро Перце 2017/2018.

Слађана Галушка

Оштро Перце у Основној школи „Свети Сава”

Пројекат је реализован од децембра 2017. до краја марта 2018. године.

Библиотекарка Слађана Галушка је представила пројекат ученицима млађих и старијих разреда на часовима српског језика и часовима библиотекара и дала им упутства за израду задатака. Од ученика млађих разреда највише учесника је било у другом и трећем разреду. Ученици млађих разреда су имали задатак да напишу приказ омиљених бајки и да их илуструју. Били су вредни, написали су бројне приказе и нацртали многе лепе илустрације. Најбоље илустрације су постављене на паноу који се налази у ходнику испред библиотеке, а представљене су уз приказе бајки на веб страни пројекта.

Посебне активности су организоване у одељењима I_1, II_4 и IV_4 у сарадњи библиотекарке и наставница Данијеле Ардолић, Јелене Маринковић и Катарине Миличић. Ученици су читали бајке, илустровали их, писали коментаре и кратке приказе, правили сликовнице. Библиотекарка Слађана Галушка, наставница српског језика Драгана Јањић, наставник информатике и рачунарства Никола Јовчић, наставница техничког и информатичког образовања Наташа Томић и наставница ликовне културе Ивана Смиљковић Чевизовић сарађивали су током реализације активности пројекта у V_5, VI_1 и VII_1. Ученици су читали романе и приче, писали приказе за та дела и илустровали их, а ученици V_5 и VII_1 су направили и трејлере. У пројекту је учествовало и неколико ученика V_3 и VI_3.

Ток и продукти пројекта представљени су на страни школског сајта *Школска библиотека, Активности* и на посебној веб страни, https://perceostro.wixsite.com/perce2018.

Слађана Галушка

Катја Јанић II_4

Сликовнице

Ученици I_1 су читали бајке Десанке Максимовић. Наставница и библиотекарка су са њима разговарале о три бајке: „Бајка о лабуду", „Рак кројач" и „Три патуљка".

На часовима српског језика ђаци су говорили о њиховом садржају, фантастичним елементима у њима и о порукама. Онда су подељени у три групе (за сваку бајку по једна група) и имали су задатак да поделе садржај бајке у целине и да сваку целину илуструју. Ученици су садржај поделили у целине и за сваку целину, уз помоћ наставника и библиотекара, осмислили текст, краћи у односу на оригинални текст. Цртали и бојили на часовима ликовне културе и слободних активности. Део активности је реализован у боравку, када је деци у изради задатака помагала наставница Николина Бацић. Илустрације су скениране и од њих и припремљени текст су направљене сликовнице.

Други задатак за ученике је био да увежбају читање бајки. Најбољи читачи су читали текст сликовнице по улогама. Библиотекарка је снимила њихове гласове и тај снимак је послужио за израду аудио-сликовница.

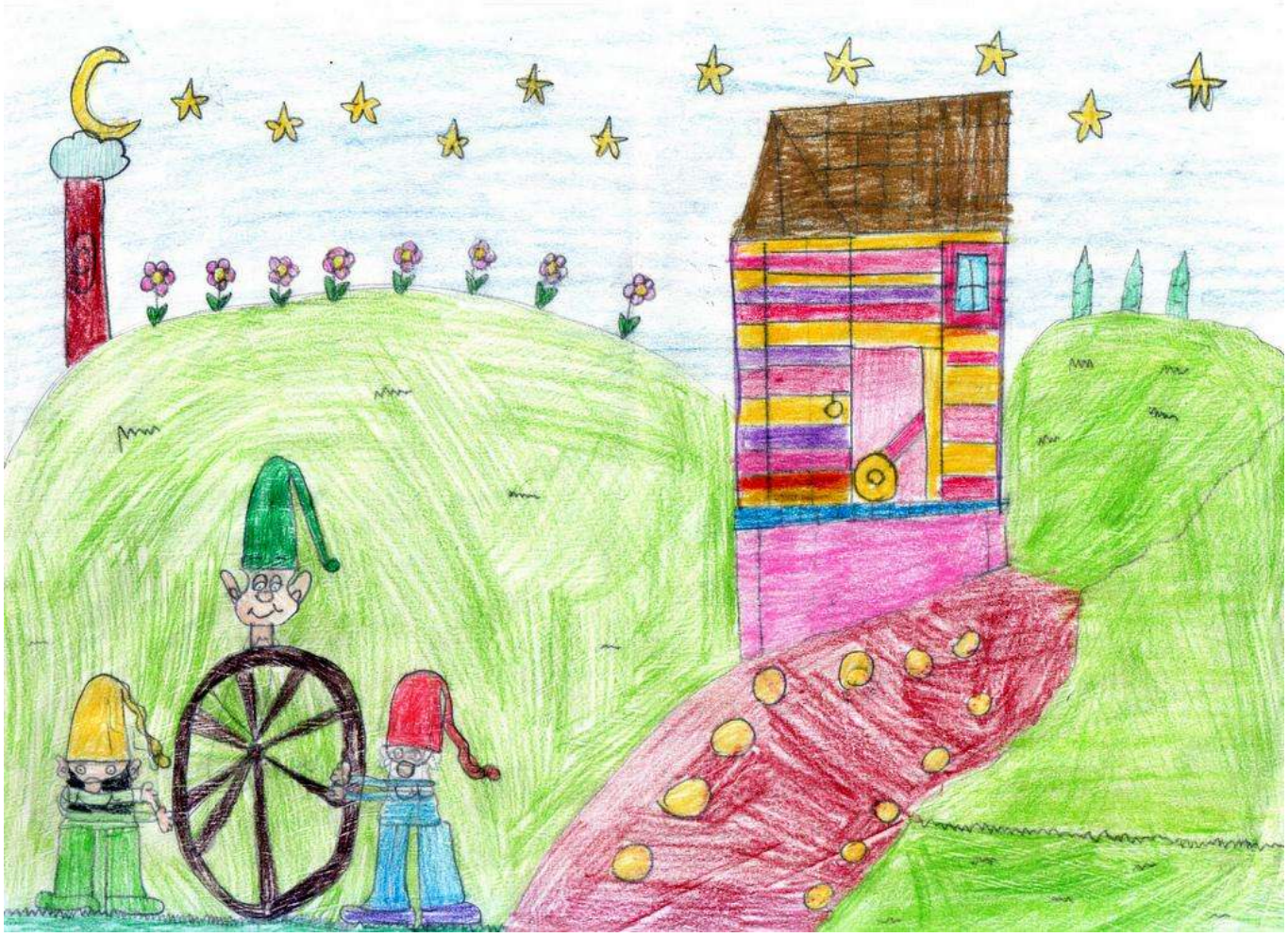

Оштро Перце у II_4

Ученици II_4 су читали различите бајке и са наставницом Јеленом Маринковић и библиотекарком разговарали на часовима српског језика о њиховом садржају, фантастичним елементима и о порукама. На основу упутства писали су кратке приказе и илустровали бајке које им се највише свиђају. Подељени у три групе, имали су задатак да направе илустрације за једну од бајки и кратки текст уз сваки цртеж. Цртали су и бојили на часовима ликовне културе и слободних активности. Најбоље илустрације су настале за бајку „Чаробњак из Оза" од којих је уз припремљени текст направљена сликовница.

Оловни војник

Кад сам била мала, мама и тата су ми читали Андерсенове бајке, а сада могу да их читам сама. За време распуста сам прочитала бајку „Оловни војник".

Била сам нестрпљива да сазнам шта ће бити на крају, јер ми је била веома интересантна док сам читала.

Главни јунак у бајци је један од 25 оловних војника које је на поклон добио један дечак. Овај војник се разликовао од осталих јер је имао само једну ногу. На столу, где су стајали војници, било је још много играчака. Најуочљивији је био замак од хартије, а најлепша је била балерина од папира са плавом траком преко рамена и сјајном звездом. У ту балерину се заљубио оловни војник.

Најузбудљивији део је када војник испада кроз прозор и почињу његове авантуре. Хтео је да се врати у кућу дечака да би био са балерином, а кад се то десило, дечак га је бацио у ватру, јер му се играчка више није свиђала. Тада је дунуо ветар и однео балерину у ватру. За разлику од већине бајки, ова има тужан крај. Оловни војник и балерина су завршили у ватри камина. У пепелу је остало само једно оловно срце и једна сјајна звезда, што је значило да љубав вечито траје.

Јана Пилчевић II_5

Знала сам да играчке не могу да оживе и да имају осећања, али сам се ипак уплашила да ће једне ноћи моје играчке оживети и да ће ме напустити. То се није десило, али је било веома забавно читати ову бајку. Она је лепа и поучна и води нас у свет маште, па препоручујем и другој деци да је прочитају.

Ана Кремер II_4

Најјачи

Недавно сам почела да читам бајке старог Јапана и схватила сам да су сличне свим другим бајкама које знам. У бајци „Најјачи" главни лик је самурај који хоће да буде најјачи. Прво пожели да буде Сунце јер оно може да уништи човека својом врелином. Када је облак заклонио Сунце, пожелео је да постане облак и онда схватио да ветар може да га одува. На крају је постао стена и видео клесара који разбија стену својом вештином и радом. У том тренутку самурај је спозано да је најјачи човек онај који уме да ради.

Док сам читала бајку, размишљала сам да ли постоји нешто јаче од човека на Земљи. Сетила сам се како сам се плашила летњих олуја, муња и громова и мислила да су јачи од људи. Родитељи су ми објаснили како је човек измислио громобран да би се заштитио од удара грома. Схватила сам да је човек јак када учи, када открије у чему је добар и зна нешто добро да ради. Размишљала сам у чему ја могу бити добра. Тренирам пливање и желим да постанем добра пливачица и освојим много медаља, а после да будем тренер и другу децу учим да добро пливају.

Читаћу и друге бајке и учити нешто ново.

Ана Кремер II_4

Летећи ковчег

Једна од бајки које сам прочитала је и „Летећи ковчег". Изабрала сам је јер сам мислила да је то прича о ковчегу пуном блага који лети по граду и разноси поклоне. Међутим, ово је прича о трговчевом сину који је проћердао очево богатство. Када је младић остао без ичега, добио је на поклон од пријатеља летећи ковчег и на њему одлетео у Турску. Добио је прилику да се ожени султановом кћери, али је непажњом изгубио и ковчег и девојку. Најзанимљивије и најчудније у бајци је како је овај младић изгубио све што је имао на веома глуп начин.

Порука је да не треба бити расипан и непажљив према ономе што имаш, јер је веома тешко радити, стварати и стећи богатство, али га је веома лако изгубити. Треба да будемо задовољни оним што имамо и да се трудимо да што више постигнемо у животу.

Ана Кремер II$_4$

Мачак у чизмама

Мачак у чизмама је народна бајка коју је први записао француски писац Шарл Перо 1697. Главни ликови су Мачак у чизмама и младић Тома. После смрти оца, Тома је наследио риђег мачка и био је незадовољан због тога, јер су његова браћа наследила млин и магарца. Убрзо мачак показује да зна да говори и да малим лукавствима може да помогне Томи да се обогати и ожени принцезом.

Док сам читала ову бајку, било ми је много забавно. Најсмешније је било кад је мачак надмудрио џина и убедио га да се претвори у миша, па га је појео.

Бајка показује да и када нешто изгледа лоше по нас, то може да испадне добро и да нешто неочекивано може да нам помогне. Тако је Мачак у чизмама за Тому био кориснији него да је наследио млин или магарца.

Препоручујем свима ову бајку за читање зато што је поучна и смешна.

Анђела Рудан II$_4$

Коста Несторовић II$_3$

У цара Тројана козје уши

У овој бајци главни лик је цар Тројан који је имао козје уши. Сваког дана би берберина који га је бријао питао шта је видео. Сваки берберин је изгубио главу, јер је одговорио да је видео козје уши. Онда се један берберин уплашио, па је послао свог ученика да брије цара. Младић је био кукавица и није рекао цару шта је видео. Цар га је наградио дукатом. Док сам читала овај део приче, није ми се допало то што изгледа да је добро кад слажеш и још добијеш награду.

Младића је гризла савест због скривања истине. По савету старијег берберина, ископао је рупу у земљи и рекао шта га то мучи и онда му је било лакше. После неког времена из те рупе је никла зова од које су пастири правили свирале. Кад би на њима свирали, чуло се „У цара Тројана козје уши".

Овај део приче и то да је цар имао козје уши су нестварни и чине је бајком.

Цар је хтео да погуби младог берберина, али је схватио да не може да живи у лажи и да истина увек изађе на видело, па му је поштедео живот.

Из ове бајке се може научити да није добро кад прећутиш истину и помислиш да је тако лакше и боље, јер се увек све сазна. Много је боље казати и прихватити истину ма каква била.

Ива Камешничанин II$_4$

Оштро Перце у IV_4

Ученици IV_4 су читали бајке Гроздане Олујић и роман „Алиса у земљи чуда" и књижевним делима њима разговарали са наставницом и библиотекаром. Писали су приказе романа и израдили бројне илустрације. Неки ђаци су гледали представу или филм који су рађени на основу романа, па су упоређивали садржај два медијска текста и тако развијали медијску писменост.

За ученике овог одељења библиотекар је припремио наставни материјал - упутство за израду приказа романа и упоредног приказа, роман - филм и роман - позоришна представа. Сваки ђак је добио ово упутство и залепио га у свеску за српски језик.

Прикази и илустрације романа „Алиса у земљи чуда" представљени су на страни https://perceostro.wixsite.com/perce2018/alisa-u-zemlji-chuda.

Осим приказа овог романа, ученици су, користиће упутство, писали и приказе својих омиљених књига.

Алиса у земљи чуда

Књигу сам добила да читам за лектиру и брзо сам је прочитала. Ништа нисам раније знала о њој и било ми је веома занимљиво док сам читала. Роман прати авантуре које Алиса проживљава кад у сну доспе у земљу чуда. Била сам радознала да сазнам шта ће се све Алиси десити и заједно са њом сам проживела њен маштовити сан и све чаробне авантуре. Била сам срећна и тужна са њом.

Заплет настаје када Алиса прати белог зеца и упада у чаробни свет маште. У том свету писац нас упознаје са чудним ликовима, као што је луди шеширџија, који је заглављен у времену, или гусеница која Алиси даје печурку за промену величине тела. Алиса је паметна и сналажљива. Суочила се са проблемима и решавала их. Постоји у овом роману бајци борба добра и зла када зли краљ и краљица ухвате Алису и желе да јој одрубе главу. Тада се Алиса буди из сна и завршавају се сви чудни догађаји. У роману има много хумора и занимљивих описа. Краљичино играње крикета Алиси је био најчуднији догађај током боравка у земљи чуда. Уместо палица које се обично користе, добила је птицу фламинго, а лоптице је заменио склупчани јеж. Најзанимљивији су нестварни догађаји, на пример карте које ходају и говоре. Оне су случајно засадиле беле руже, па су их претвориле у црвене.

Писац је желео да пробуди дечију машту, да их подстакне да и сама маштају и буду креативна. Препоручујем књигу деци, али и одраслима да би поново пробудили децу у себи.

Марија Стевановић IV_4

Алиса у земљи чуда

Књигу сам прочитао на распусту за три дана. У почетку ми је била мало досадна, али после сам се уживео у догађаје и осећао сам се као да сам тамо. Сваки лик је чаробан на свој начин. Алиса је без обзира на невоље настављала даље своју авантуру.

Пре читања романа гледао сам представу „Алиса у земљи чуда", па сам могао да поредим причу и ликове у књизи и позоришној верзији. У представи ми се свидела сцена са шаховским фигурама које су замениле карте из књиге. Уместо сцене у судници, Алиса је победила краљицу у шаху, а краљ се придружио Алиси и помогао јој.

Док сам гледао представу, уживао сам у начину на који су глумци дочарали ликове. Кад сам читао књигу, нисам могао да их замислим на основу описа писца. Књига ми је, ипак, била забавнија, јер је радња занимљивија него у представи пошто је описано много више догађаја. Једино сам се на крају разочарао кад се Алиса пробудила и није било срећног краја, очекивао сам да победи као у представи. У књизи ми је омиљени лик Алиса, а у представи мачак – био је луцкаст и забаван.

Роман је пробудио у мени разна осећања: љутитост, срећу, неизвесност. Натерао ме је на размишљање о томе шта бих радио да сам на Алисином месту. Плашио бих се, али бих наставио сан и покушао да поразим краљицу, нашао бих пријатеље који би ми помогли у томе.

Књигу препоручујем деци, али и одраслима да би се подсетили како је лепо време одрастања.

Андреј Видић IV_4

Алиса у земљи чуда

Необичан Роман „Алиса у земљи чуда" написао је Луис Керол 1872.

Књигу сам прочитала за један дан током летњег распуста и осећала сам се као да сам са Алисом провела дан у земљи чуда. Фантазија и узбудљива авантура почиње једног летњег дана када је Алиса заспала док је њена сестра читала књигу. У сну се појавио зец у панталонама и мајици и са сатом. Алиса је потрчала за њим и упала у рупу. Видела је како ствари лете око ње и стигла у земљу чуда.

Алиса је радознала, поносна и упорна, доброг срца и осећајна и брине о другима. На необичном путовању упознаје различите ликове, са некима се дружила, а неки су према њој зли.

Најинтересантнији део је када Краљица Срца наређује поданицима картама да беле руже боје у црвену, јер је то њена омиљена боја. Карте су заправо људи који носе на себи костиме карата, а краљица је била ниска и пунија жена чија је коса црвене боје.

Ова књига ми се свиђа, јер је пуна невероватних догађаја. Пишчева машта је учинила да буде заиста посебна. Како је рекла Алиса: „Замало да зажалим што сам сишла низ зечју рупу, али ипак је занимљиво."

Књигу препоручујем деци да уживају у читању и старијима да се сете како је бити дете.

Лара Вулетић IV$_4$

Алиса у земљи чуда

„Ти си као Алиса у земљи чуда", често ми каже мама када сам замишљена, а она покушава да ми нешто објасни. Тако је једном објашњавала како се ради тежак математички задатак, а ја сам гледала кроз прозор. Баш због те реченице сам решила да прочитам ову књигу и није ми жао.

Роман води читаоце у нестваран свет и као у бајци представља фантастичне ликове и догађаје и казује нам колико је велика моћ дечије маште. Главна јунакиња Алиса је радознала, паметна, упорна, храбра. Она се срела са много непознатих необичних створења и могла је са њима да прича и није их се плашила. Није се бринула да ли ће и како да изађе из зечје рупе. Да се то мени десило, не бих била тако храбра и не бих свима прилазила. Мада, сада ми се чини да је Алисино понашање добро, јер је стекла пријатеље и неко би јој помогао у невољи. То чини овај роман вредним, јер нас наводи да размишљамо како бисмо се понашали у сличној прилици. О вредности романа говори и чињеница да је написан пре више од једног века, а и данас се радо чита.

Алиса је сањала да је у земљи чуда, а мени се дешава да на јави одлутам у неки свој свет маште и будна сањам. Сад разумем зашто ми мама говори да сам као Алиса.

Препоручујем овај роман свој деци да би развијала своју машту.

Мања Масловарић IV$_4$

Алиса у земљи чуда

Главни лик овог романа је девојчица Алиса која доживљава необичну пустоловину након што заспи и скочи у зечју рупу. Она испија напитак за смањивање и једе колаче од којих се повећа, среће шеширџију чији сат не показује време, него дане у месецу, упознаје црвену ружу која има очи, уста и нос и лептира са крилима од хлеба и маслаца, долази у краљичин врт и бежи пред војском од карата.

Док сам читао ову књигу осећао сам се да путујем заједно са Алисом. На почетку сам се забринуо када је упала у зечју рупу јер сам знао да се неће лако из ње извући. Најстрашније је било кад је попила напитак и када сам помислио да је то неки отров. Како се радња одвијала, тако сам ја желео да што пре сазнам шта ће се даље десити. Страшно је било и када је шпил карата почео да је јури јер је краљица наредила да јој се одруби глава. Срећом, Алиса се пробудила и њена авантура се завршила.

Књига је веома занимљива, води читаоца у један необичан свет у коме живе чудна бића.

Филип Ристивојевић IV$_4$

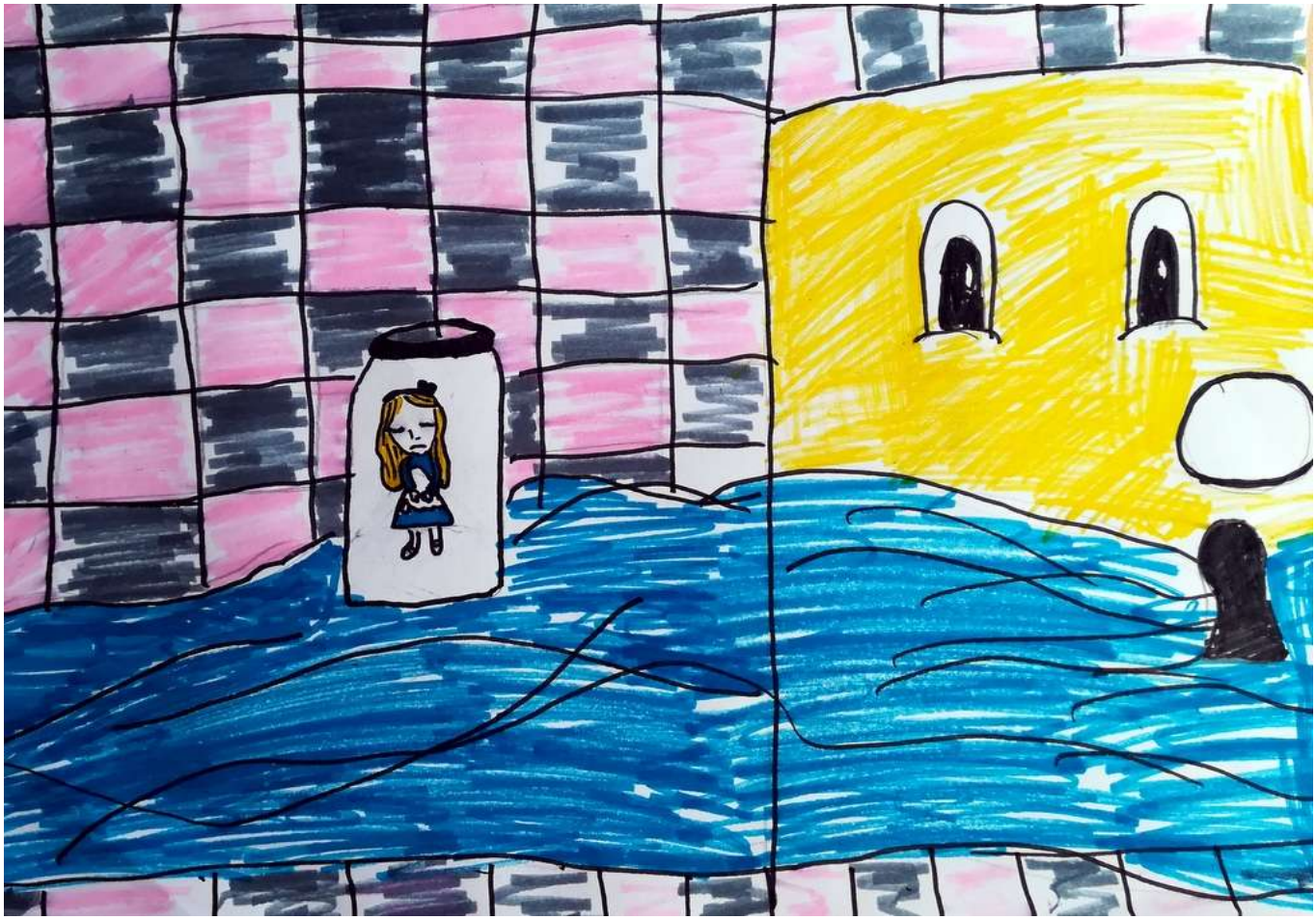

„Мали Принц", Антоан де Сант Егзипери

„Мали Пинц" је прича коју једнако воле одрасли и деца. Често сам слушала одрасле да баш ову књигу наводе као своју омиљену и баш зато сам решила да је прочитам. Прочитала сам је више пута и сваки пут сам извукла нову поуку. Читајући о односима Малог Принца и руже, увидела сам да у љубав треба улагати и неговати је.

Ово дело има доста илустрација које су саставни део и које га чине другачијим и посебно интересантним. То је прича са елементима бајке и бајковитим ликовима: дечак – принц долази са мале планете, упознаје краља који је без поданика, лисицу и ружу који говоре. Посебно су истакнуте неке људске особине као што су љубав, пријатељство и искреност, што углавном исказује Мали Принц. Одрасли и деца су у сталном сукобу због другачијих погледа на свет. Одрасли на свет гледају озбиљније, чини им се да су окружени проблемима, док деца на свет гледају срцем, искрена су и нису покварена.

Пријатељство и љубав су вредности без којих човек не може да живи. Зато их морамо чувати као што дечак чува своју ружу.

Мињa Масловарић IV$_4$

Приказ књиге „Приче за лаку ноћ за мале бунтовнице"

Ову књигу сам добила од тетке Хане за рођендан. Рекла ми је: „Ова књига је посебна. Не смеш да је читаш сама, већ са мамом, баком, тетком, ујном..." Чудила сам се зашто, а онда ми је све било јасније када ми је прочитала три приче.

Јунакиње ове књиге су жене и девојке које су се бориле за своја права, бољи живот у свету и туђе животе. За сваку од њих је дата кратка биографија и илустрација. Све приче су лепе, али мени се посебно свидела она о Ејди Лавлејс. Ејда је била девојчица која је волела машине. Родила се 10. децембра 1815. године у Уједињеном Краљевству и преминула 27. новембра 1852. године. Занимао ју је концепт летења. Проучавала је птице. Испробала је различите материјале, али никада није успела да полети попут птице. Када је Ејда једног дана отишла на бал, упознала је џангризавог математичара Чарлса Бебиџа и како је она била одлична математичарка, ускоро су постали пријатељи. Чарлс је позвао да види његову диференцијалну машину. Могла је да сабира и одузима аутоматски. Ејда је била одушевљена Добила је идеју да машина врши још компликованије рачунања и бацили су се на посао. Ејда је ишла још даље и поставила питање: „А шта ако би ова машина могла да пушта музику и приказује слова и бројеве?" Описивала је компјутер много пре него што су га научници изумели.

Ова прича ми је привукла пажњу и зато што је у нашој школи ОШ „Свети Сава" на зиду поред улаза нацртан њен портрет. Књигу бих препоручила свима да би сазнали колико су жене допринле развоју нашег света и да би научили о другачијим животима, ставовима, културама и временима, баш као и ја.

Мирјана Илић IV$_4$

Фотографија је преузета са веб стране http://blogs.plos.org/ecology/2017/10/10/ada-lovelace-day/

Књиге за путовање кроз време

Активности пројекта *Оштро Перце* повезане су у једном делу са пројектом *Путовање кроз време*, који су реализовале наставница Катарина Миличић и библиотекарка Слађана Галушка са ученицима IV$_4$. Тема „Прошлост Србије" обрађена је кроз интердисциплинарну наставу, ђаци су о њој разговарали кроз повезивање садржаја више предмета.

Ђаци су желели да сазнају што више информација о теми пројекта. Рекли су да читају књиге које су у вези са историјом средњег века и да воле да гледају филмове о догађајима и личностима из историје Србије и да би желели да о њима разговарају на часовима.

Ученици су читали текстове из читанке: „Златно јагње", прича Светлане Велмар-Јанковић, „Најбоље задужбине", народна прича и „Стари Вујадин", народна песма.

Осим тога, као допунске текстове, читали су књиге у вези са темом пројекта: „Књига за Марка" Светлане Велмар Јанковић и осам књига о владарима из породице Немањић „Деца читају српску историју" Слободана Станишића. Разговарали су о садржају ових књига и тумачили их. Илустровали су књиге и уз помоћ библиотекарке писали приказе за њих и тај део пројекта је добио назив *Књиге за путовање кроз време*.

Прикази и илустрације настали током овог пројекта су постављени на посебној страни, https://perceostro.wixsite.com/perce2018/putovanje.

Слађана Галушка

Деца читају српску историју

Прочитала сам осам књига комплета *Деца читају српску историју* док смо радили пројекат *Путовање кроз време*.

Ове књиге су ми се свиделе јер сам сазнала нешто ново из историје Србије у средњем веку. На почетку сваке књиге је мапа државе којом влада главни јунак, а на последње две стране је дат његов животопис. Ту сам нашла све потребне информације о сваком владару: када је живео и владао, који манастир је подигао, ко су његови наследници. То ми је много помогло када смо радили пројекат и правили своје мини лекције о српским средњевековним владарима.

Посебно ми се допало што има много слика. То чини књиге занимљивијим за читање и помогло ми је да дочарам догађаје о којима писац пише. У књизи о краљу Милутину су најлепше илустрације, има их на свакој страни и прате описане догађаје. Најбоља је велика слика на странама 6 и 7 на којима је приказано како се Милутин бори са браничевским великашем да би заштитио свог брата Драгутина.

Највише ми се свидела књига *Урош Први и Јелена Анжујска* у којој је описан сусрет Јелене и Уроша и њихово венчање. Кад су се упознали, рекла му је да много воли јоргован и он је наредио да се од Студенице до изласка из Ибарске клисуре засади то дрвеће. Када је Јелена дошла у Србију две године касније, цела долина је била у јоргованима. И у њој су илустрације дивне и све су у знаку долине јоргована и по бојама и по садржају, од насловне стране па све до краја.

Желела сам да глумим Јелену Анжујску и говорим о њеном животу на угледном часу када смо представљали пројекат *Путовање кроз време*.

Књига ми је помогла да саставим текст о тој француској принцези и он је постао део сценарија који смо припремали заједно са учитељицом и библиотекарком. Такође, помогла ми је да смислим како да се понашам на сцени и какав костим да изаберем. Мој наступ су похвалили сви гледаоци - и другари из четвртог разреда и наставници, а онда и публика на угледном часу за родитеље.

Књига о цару Душану је једина која прати главног јунака док је дечак и по томе личи на причу о Душану из „Књиге за Марка". Радња почиње у Цариграду где је он у изгнанству са оцем. Одлази у Србију у Неродимље, где је било седиште српских краљева. Упознаје се са дедом Милутином на необичан начин - мачује се са њим. Кад Милутин сазна ко је, каже: „Мој унук. Овако леп и снажан... Отресит и мудар... Ма исти ја." Одлучује да Душан остане на двору и опрашта Стефану Дечанском, Душановом оцу, и поручује му да се врати у Србију. Душан је приказан као снажан и мудар дечак и тај део књиге ми се највише свиђа јер показује да ће Душан бити моћан цар.

Препоручујем ове књиге својим вршњацима, али и млађима, уживаће док их читају и учити о историји Србије.

Дуња Радовановић IV$_4$

Књига за Марка

Књигу за Марка написала је ауторка Светлана Велмар-Јанковић као поклон за унука Марка и по њему је и добила име. Састоји се од седам прича чији су јунаци владари средњевековне Србије: Стефан Немања, Свети Сава, Стефан Дечански, цар Душан, кнез Лазар, деспот Стефан Лазаревић и Марко Краљевић. Описује се један догађај из њиховог детињства, а на крају сваке приче сазнајемо и шта се десило са дечаком кад је одрастао.

Основу прича чине познате легенде о овим владарима у којима се приповеда да они поседују дар комуникације са биљкама и животињама. Испричане су бајковито и у њима има фантастичних догађаја и ликова, као што су чудотворна биљка, рибица која говори, шумски патуљак, пријатељство са животињама ...

У књизи има илустрација, једна на почетку сваке приче и једна у сред приче, али за разлику од књига *Деца уче српску историју*, где су у боји, овде су црно беле. Највише ми се допала прича *Плаветна рибица*.

Упоредни приказ
Прича „Плаветна рибица" и књига „Стефан Дечански – од роба до краља"

И у причи и у књизи исти је главни јунак Стефан Урош Дечански. У причи он има десет година и налази се на двору татарског хана Нагоја као талац и мисли је да га хан никада неће пустити да оде. Тамо га је послао отац, краљ Милутин, као залог да неће ратовати против Татара. Дечак је осећао да га отац не воли, чим је баш њега послао Татарима. Иако живи удобно, Урош је тужан, јер је далеко од куће. Најтеже му је што дуго није видео мајку и не зна кад ће је видети.

Има и шесторицу пратилаца, а највише воли Врутка који га учи ратничким вештинама. У близини двора је језерце у ком дечак воли да плива. У њему има плаветних рибица. Једном је заронио и видео је рибицу која га је позвала да је прати.

Одвела га је до пећине у којој је била оружарница. У ту пећину су Урош и његови пратиоци побегли када је хан погинуо у сукобу са новим владаром и крили се неколико месеци. Кад су сви напустили тврђаву, они су били слободни и вратили су се у Србију.

Плаветну рибицу је могао да види само Урош и кад је питао зашто је то тако, одговорила му је да је то зато што само њега воли. Молила га је да никад не пожели да постане краљ као његов отац, јер ће му жеља за круном донети несрећу. Прича има срећан крај, јер се млади краљевић спасао заточеништва, али његов живот није био срећан. Иако је дечак обећао рибици да неће пожелети круну, то се ипак десило кад је одрастао и онда се сукобио са оцем који га је ослепео. Прича ми се свиђа због тога што је јунак могао да говори са рибицом, као што и други јунаци *Књиге за Марка* разговарају са животињама.

Волела бих да имам такав дар, да разумем говор животиња и да знам шта осећају. Док сам читала ову књигу, сетила сам се како ја причам са мојом куцом, иако знам да не може да ми одговори. Али, кад се шетамо и питам га да ли хоће да идемо кући или у парк, он као да ме разуме, гледа у једну, па у другу страну и главом показује где би. Он је мој друг, пошто немам брата, ни сестру, он ми прави друштво кад мама и тата нису код куће. Онда ја причам са њим и то ми је сасвим нормално.

У причи *Плаветна рибица* је описан само један део, а у књизи *Стефан Дечански –од роба до краља* већи део живота главног јунака. Почиње слично, боравком Уроша код Татара, али он има 16 година, а са њим је 50 племића и они су део војске кана Нагоја. Кад кан умре, Урош се нађе на двору бугаског краља и упознаје принцезу Теодору са којом ће се венчати неколико година касније. Тај део је веома бајковит и кад сам гледала илустрације, све је личило на бајке као што је *Пепељуга* - ту су биле и кочије, и необично упознавање, и краљевско венчање. Веома је интересантан део у ком се прича о прстену који је Урош поклонио својој жени. Сазнала сам да он постоји и данас и да га могу видети у Народном музеју.

На крају књиге у животопису краља има више детаља о животу јунака, него што је у причи, на пример које је манастире подигао и сл. У причи је објашњено зашто сви владари из породице Немањића носе име Стефан. Та реч значи круном овенчан и они су сви били краљеви, а Душан и цар.

Више ми се допала прича *Плаветна рибица,* јер је јунак дечак и један доживљај је детаљно описан, а књига много личи на бајке о принчевима и принцезама.

Дуња Радовановић IV$_4$

Прикази, илустрације, и трејлери

Приказе романа и прича су писали ученици петог и шестог разреда. На страни https://perceostro.wixsite.com/perce2018/prikazi представљени су прикази романа „Хајдуци" и приче „Чича Јордан".

У школском листу представљамо и приказ романа „Орлови рано лете".

Приказ приче „Чича Јордан" Стевана Сремца

Ова приповетка је кратка, али и занимљива и показује како је добро и паметно праштати. Чича Јордан је то увек чинио и можда није био богат, али је имао пуно пријатеља и као баштован и као ашчија. Тек на наговор пријатеља је почео да подсећа старе дужнике да му врате новац. Био је несебичан и великодушан. Иако је увек говорио да ће пребити децу која му краду воће, никада то није учинио.

У свом животу више пута је променио два посла: баштованлук и меанџилук. Његова одлучност је имала утицаја: пошто је својим гостима средом и петком служио само посна јела, један од њих се побунио и није хтео да једе. Чича Јордан није попуштао, па се он на крају предомислио и уживао у ђувечу и чорби од рибе.

Посебно нам се свидео део када је чича Јордан спасио Гилета који се заглавио на дрвету у покушају да му украде шљиве. Поклонио му је неке јабуке и бранио га код оца који је хтео да га бије. Није нам се допао лик господина Петронија који је порицао свој дуг код чича Јордана од пре више година. Мислимо да је главна пишчева идеја да не треба бити себичан и треба имати разумевања за децу. Писац кроз уста свог главног јунака каже: „Деца су, деца грај немају".

Радња се одиграва крајем XIX века у селу пуном несташне деце која су чича Јордана каткад јако нервирала. У причи има и хумора: смешно нам је и када Мата молер смишља изговоре и покушава да измоли од чича Јордана још једно пиће.

Ову књигу препоручујемо деци свих узраста јер никада није касно присетити се старих времена и догађаја који их красе.

Милица Влашкалић и Марија Кузмановић V_5

Приказ приче „Чича Јордан" Стевана Сремца

Приповетку „Чича Јордан" написао је Стеван Сремац 1901. године. Први пут ово књижевно дело је објављено у Мостару.

Док сам читала ову приповетку, била сам веома знатижељна јер је неизвесно шта ће се следеће десити. У њој се приповеда како су деца хтела да украду воће са имања на коме је радио чича Јордан, али им то он није дао, већ је покушао да их отера. Са сличном ситуацијом сам се сусрела у причи „Себични див", у којој див не даје деци да се играју у његовом дворишту.

Радња приче се дешава у јесен, у дворишту које одржава чича Јордан. Једно од деце, Гиле, заглави се на дрвету док је бежао од чиче Јордана, који је хтео да га истуче. Али, када је наишао Гилов отац, Гиле се уплашио јер је знао да ће га тата туђи. Чича Јордану је било жао Гила, па га је сакрио док опасност није прошла. Чича Јордан помаже дечаку и на основу тог поступка видимо да је он добродушан, вредан, поштен, саосећајан. Он се кроз ову приповетку променио. На почетку је био љут на Гила, али га је касније разумео па се на њега сажалио.

Код чича Јордана ми се не допада то што није од почетка разумео децу. На први поглед ми је деловао као веома строг и безосећајан лик. Деца су га се јако плашила. Према Гилу се на почетку понашао исто као према осталој деци, али их је на крају све разумео.

Мислим да је ова приповетка веома занимљива. У њој ми се допада понашање чича Јордана, посебно на крају. Из ње сам научила да не треба красти. Препоручила бих је свима јер је, пре свега, врло поучна и узбудљива.

Ана Мацура V_3

Приказ романа „Орлови рано лете"

Бранко Ћопић нас у роману „Орлови рано лете" води у време Другог светског рата у село Липово у Босни. Представља нам весело и безбрижно детињство, нагло прекинуто страшним ратом. Неколико дечака и једна девојчица, присиљени околностима, пребрзо одрастају и придружују се одраслима у борби за своју земљу. По томе је роман и добио име.

На почетку упознајемо јунаке који живе некако идилично, иду у школу и воле своју учитељицу Лану. Онда се дешавају промене, долази нови учитељ који кажњава децу и туче их и дечаци беже из школе. Одлазе у шуму у Прокин гај и праве свој логор Тепсија. Задивило ме колико су били сналажљиви у природи и креативни у уређењу скровишта. Почиње рат и патња, бол и туга замењују осмех и ведрину, свакодневну игру и забаву. Једино је пријатељство и даље ту и успомене на безбрижно детињство.

Док сам читала књигу, размишљала сам колико се разликује живот ових јунака од живота мојих вршњака. Некада су деца више боравила у природи, више су се дружила, била су сналажљивија и издржљивија. Данас се не друже, више су везана за своје телефоне, него за другове. Имају пријатеље на фејсбуку, али их уствари не познају. Слободно време проводе гледајући телевизију, играјући игрице, слушајући музику. Мало њих се бави неким креативним активностима.

Препоручујем деци да читају роман „Орлови рано лете" и да промене навике - да искористе оно што их окружује на бољи начин, да се више играју, бораве у природи и друже.

Маша Хавран VI3

Приказ романа „Хајдуци" Бранислава Нушића

После читања овог романа били смо задивљени озбиљношћу и храброшћу седам несташних дечака који су се одважно упутили у хајдуке.

Радња се одиграва у једном месту на обали Дунава крајем XIX века. Главни јунаци су дечаци који су побегли од куће у шуму у жељи да постану хајдуци. Сањали су о великим борбама и подвизима, о отимању блага. Мислили су да ће изазвати страх и трепет међу народом, постати познати и бити опевани у народним песмама. Напустили су топле домове и школу и кренули у шуму. Али, у шуми су наишли на велике препреке: жеђ, глад и хладноћу. Већ прве ноћи десила се и прва борба. Уплашила их је страшна бука и питали су се ко их напада у мрклом мраку. Срећом, то је било само једно магаре које им се придружило у хајдучији.

Ово је само један од бројних духовитих момената у роману. Посебно су нам се свиделе епизоде као што је жеља Мите Трте да понесе пихтије у хајдуке и лажна глувоћа Симе Глуваћа, који се, сваки пут када га професор нешто пита, а он не зна одговор, прави глув и одговара на питање које зна.

Јунаци имају необичне надимке који говоре о њиховим особинама: Чеда Брба, Жика Дроња, Миле Врабац, Сима Глуваћ, Мита Трта, Лаза Цврца. Ови надимци су нам помогли да боље замислимо како јунаци изгледају. Видели смо у њима наше другаре, препознавали смо их међу дечацима из нашег одељења.

Слични су нама у томе што траже авантуру, али су је они стварно доживели одласком у шуму, док се ми само играмо у парку. У време када су они живели, деца су много више времена проводила у природи и ми им на томе завидимо.

Ова књига нам се посебно свидела због недаћа које су дечаци преживели и односа према Чеди Брби, који је био лажно храбар. Нико се није усудио да му се супротстави, знали су да су његове приче неистините, али нису желели да му наруше самопоуздање. Преувеличавао је своје јунаштво, али је за њих био вођа и тако су се односили према њему. Најомиљенији и најсмешнији део у књизи нам је када се Чеда Брба уплашио магарца мислећи да су у питању стотине војника. Када се уверио да је то само магарац, добровољно је сишао са дрвета да се суочи са „противником".

Радња романа је веома непредвидива и нисмо ни слутили да ће се они на крају, већ после три дана, понижено вратити кући. Читајући књигу, научили смо да треба да се јавимо родитељима када некуд кренемо јер они брину за нас.

Роман има више порука: Узми оно што имаш и немој тражити више, Уз пријатеље поред себе, храбрији смо и јачи, Прво размисли пре него што нешто учиниш.

Овакве књиге никада не застаревају и остаће упамћене у нашем народу.

Милица Влашкалић, Марија Кузмановић, *Лазар Живојиновић, Стефан Михајловић, Михаило Марковић, Соња Божанић, Божидар Стојиљковић,* V_5

„Хајдуци" Бранислава Нушића - Трејлер

Трејлер за роман „Хајдуци" израђен је током одељењског пројекта *Трејлер за књигу,* реализованог на часовима информатике и рачунарства и у сарадњи наставника Николе Јовчића и библиотекарке Слађане Галушка.

Пројектни задатак је израђен током четири часа. На првом часу је израђен план активности и у складу са интересовањима ученика подељени су задаци: припрема ликовног дела трејлера (цртежи, илустрације романа), припрема текста за трејлер, избор музике за трејлер.

Илустрације романа и текст за трејлер ученици су израдили у школској библиотеци.

На другом часу ученици су од ликовних радова креирали дигиталне слике и уредили их за постављање у презентацију.

Током наредна два часа израдили су трејлер за књигу креирање мултимедијалне презентације у програму Power point.

Презентација која садржи аудио записе и фотографије сачувана је као видео запис.

Трејлер је постављен на адреси https://youtu.be/NWvOTypFXmU.

Слађана Галушка

Трејлер за роман „Поп Ћира и поп Спира"

Активности пројекта „Оштро Перце" у одељењу VII_1 су реализоване у сарадњи школског библиотекара и наставника српског језика Драгане Јањић. Библиотекар је припремио упутства за израду приказа и трејлера. Ученици су читали роман „Поп Ћира и поп Спира" и на часовима српског језика су разговарали о роману, а затим су писали приказ. На часовима у библиотеци су израдили илустрације и написали текст за трејлер.

Трејлер за роман су ученици израдили уз помоћ наставнице техничког и информатичког образовања Наташе Томић. Готов рад је постављен на интернету (YouTube).

Трејлер је постављен на адреси https://youtu.be/66L5I_HpLKI.

У потери за пејзажима

Пројекат „Пејзажи", реализован у одељењу VII_1 током октобра и новембра 2017. добио је праву завршницу у мају 2018. када су ученици наставили потрагу за пејзажима на екскурзији. Они су фотографисали пределе кроз које су пролазили, а онда су у школи писали есеј на тему „У потери за пејзажима", по угледу на текст Пеђе Милосављевића „Потера за пејзажима", који је био предмет пројекта. Настали су дивни литерарни радови, а уз њих и одличне илустрације. Ученици су у библиотеци припремили електронску варијанту ових уметничких остварења и поставили их на веб страни пројекта.

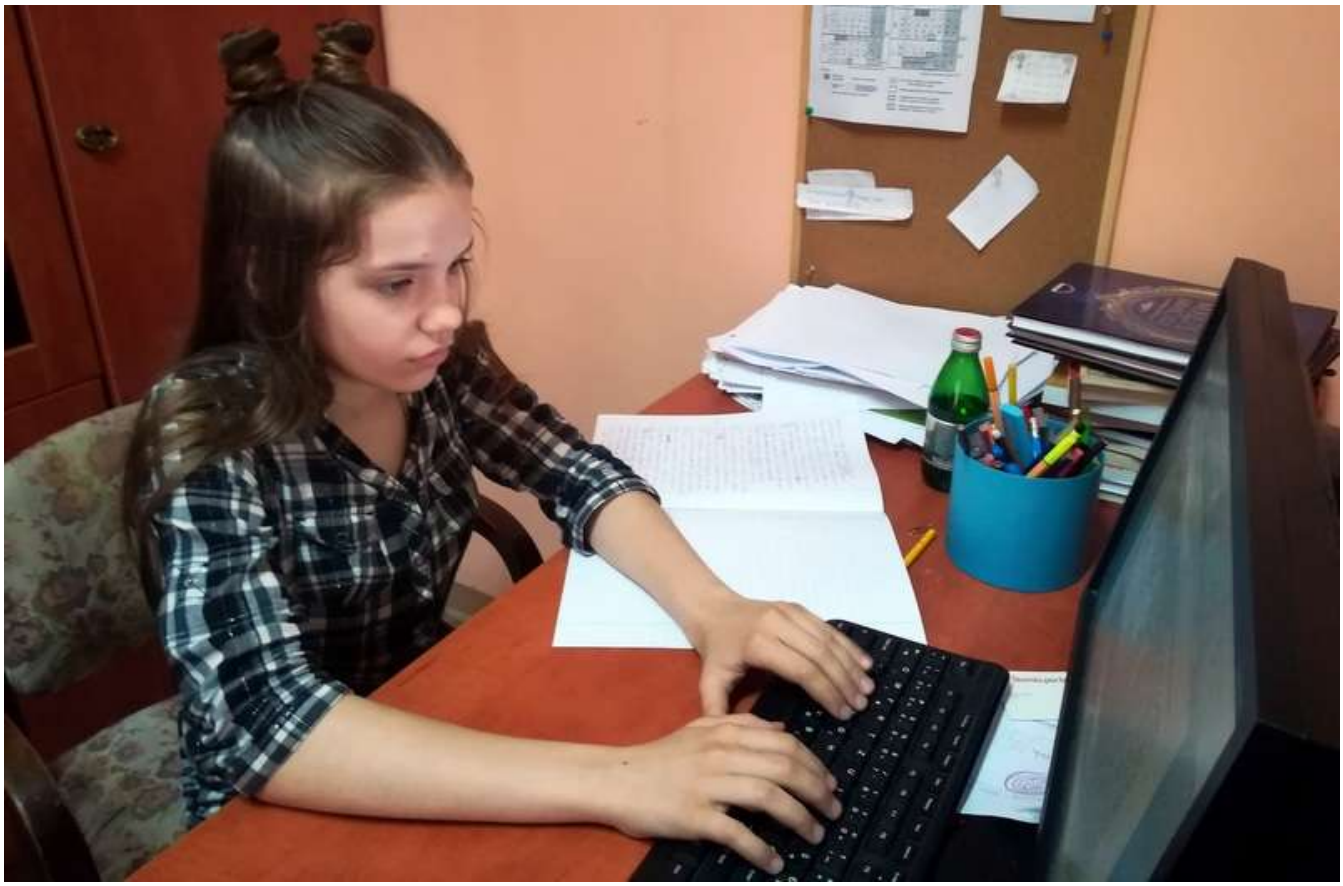

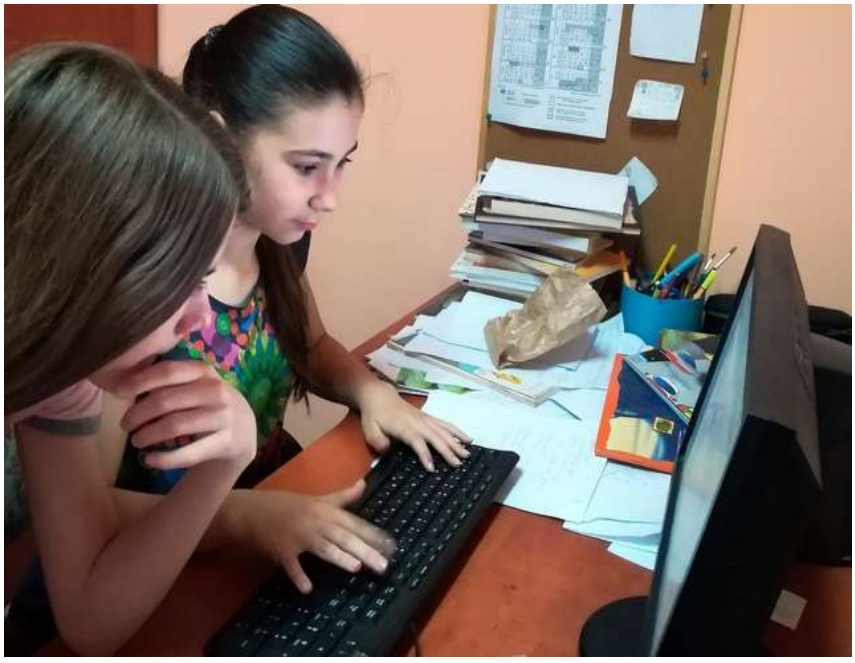

Екскурзија

Сунчано мајско јутро. Седмаци иду на екскурзију.

Сва деца су већ у 7.45 у Скерлићевој улици, где су паркирани аутобуси, са коферима и торбама. Јутро је сунчано и у ваздуху се осећа узбуђење због путовања. Улазимо у аутобус и гурамо се да бисмо сели на што боља места – а то су она у задњем делу и на спрату.

Излазимо из Београда, а иза нас остајају куће, зграде, улице. Возимо се аутопутем, а са стране су равнице и брдашца обасјана сунцем. Лепа слика. Неки ђаци пуштају музику која не прија мојим ушима, па не могу да спавам.

Паузу правимо око 10 сати код једног ресторана са кошаркашким теренима. Деца једу сладолед и пију сок, играју кошарку или причају у хладу дрвећа.

Наше прво одредиште је црква Лазарица, задужбина кнеза Лазара, у Крушевцу. Да бисмо дошли до ње, прво пролазимо кроз прелеп парк. Свуда око нас је нетакнута трава и процветало дрвеће. Пешачке стазе су од камених блокова, а на почетку парка су остаци једне тврђаве у Крушевцу. Лазарица се разликује од осталих цркава у Србији, јер је изграђена у моравском стилу, сва је од опеке и камена. Унутра су розете, геометријски орнаменти као и биљни и животињски мотиви. Кнез Лазар је подигао Лазарицу 1375. године. Помислим како је десетак године касније предводио српску војску у Косовском боју и страдао.

После обиласка цркве идемо према женском манастиру Љубостиња. Док се возимо, почиње да пада киша. Чује се негодовање, неки се брину да ће киша уништити екскурзију, али мени прија. Дан је веома топао и сунчан и киша је дошла као освежење. Пошто се у манастиру одржава венчање, време проводимо разгледањем околине. Престаје киша и у ваздуху се осећа свеж мирис траве и дрвећа.

Врњачка Бања је наша следећа станица. Имамо три сата за обилазак. Половина ђака иде у кафић, а остали одлазе у шетњу. Највише времена проводимо обилазећи прелепи парк и део око потока. Сликамо се на мосту и поред ружа, једемо сладолед и касније играмо одбојку. Онда путујемо ка Гочу, где се налази наш хотел, играмо друштвене игре и смејемо се. Вијугав пут и густа шума са обе стане – све је веома лепо, мада се неки помало плаше сталних кривина. На неким деловима постоји и заштитна мрежа која спречава одрон камења.

На Гоч стижемо предвече, око седам сати. То је планина изузетне лепоте. Сунце већ залази и осећа се свеж планински ваздух. У даљини се виде четинарске шуме. Док чекамо наставнике да узму кључеве од соба, играмо се на теренима и на игралишту испред хотела.

Након вечере сви су спремни за дискотеку. Али, дискотека је у трпезарији, па вече проводимо у гледању Евровизије и игри. Нико од нас није уморан, те смо касно легли, али нас ни то није спречило да се пробудимо већ у 8 ујутру. Након доручка сви износимо кофере из соба и уносимо их у аутобус. До ручка шетамо кроз шуму, једемо сладолед и играмо одбојку. Идем са другарицом дубоко у шуму и долазимо до ливаде са пуно цвећа и птица на дрвећу. Уживам у мирисима пролећног јутра. Песма птица чини да се осећам као у бајци. Дозивање моје другарице прекида чаробни тренутак. Враћамо се до хотела.

Ручамо, па крећемо са Гоча и стижемо у Жичу. Манастир Жича је задужбина краља Стефана Првовенчаног и у њему га је Свети Сава крунисао 1221. године. Здање је необично, јер доминира јарко црвена боја.

На повратку у Београд слушамо музику и певамо. Неколико нас је промукло.

Стижемо у Београд. Срећна сам што видим родитеље и одмах им причам о дивним местима које смо обишли. Кажем да је екскурзија веома важна, јер смо видели разне знаменитости Србије и сазнали много о њима, а то што сам била са пријатељима учинило је да све буде још лепше и занимљивије.

Вања Јовић и Ана Бојић VII$_1$

У потрази за пејзажима

Скрећемо у следећу кривину, наслоњена сам на прозор. Некима ово што видимо кроз прозор, ова природа, изгледа исто као небо, али мени не.

Све је плаво и зелено. Зелено чине ливаде са дрвећем, плантажама, кућицама које су, углавном, слично изграђене. Плаво чини огромно, када се загледам у њега дубоко, бесконачно плаво пространство. Границу између плавог и зеленог праве планине које се тек назиру у даљини. Изгледају као џинови, самци, прекривени маглом, чекају да их неко обиђе и посвети им пажњу. Изнад њих је небо.

Поглед ми је усмерен ка птицама. Тако су слободне, независне, изгледају као бродови који једре морем, само што птицама нико не управља. Могу да осете ветар у крилима и када пролази кроз њих, ближе су сунцу и све гледају одозго. Птица нестаје иза облака и поглед ми остаје на плавом. У тренуцима када гледам у небо, нестане све око мене. Небо чини да се осећам као да зарањам или одлазим у неки други свет даље од стварности.

Од слике коју створим у глави могу да направим прави осећај, реалистичан колико може бити. Осећам сунце како ми пецка образе, ветар који ми, као човек рукама, милује лице. Отварам очи због буке. Још увек гледам у небо. Авион лети високо и далеко и оставља бели траг за собом који се после стапа са грудвастим облацима којих једва где има. Спуштам поглед ка нечем зеленом што раздваја две обале. Река! И она је сада ту, прати нас, она је наш сапутник и служи као огледало у коме се огледа небо и дрвеће које смерно стоји уз њу.

Излазимо напоље. Киша је поквасила тло. Ваздух мирише на кишу помешану са земљом. Облака сада има доста, груписали су се једни са другима и неки изгледају као дим након експлозије. Сада праве тмине и сенке на земљи док прекривају сунце. Све је постало тише и тамније. Мир усред немира и буке, то је природа. Нема градског сивила, небо се лепо види, не пробадају га зграде као у граду.

Сада схватам, гледајући у небо, ливаде али дубоко удубљена у то плаво пространство, схватам природа је тако ћутљива, скромна, а уједно величанствена и моћна толико да ме одвоји од света око мене.

Дуња Стојиљковић VII$_1$

У потери за пејзажима

Волим путовања још од малих ногу. Увек ми је било занимљиво да гледам пејзаже кроз прозор и дивим се њиховој лепоти. То ме је смиривало и чинило ме срећном.

Наш аутобус је кренуо, убрзо је бучан град био замењен спокојним пољанама. У даљини су се назирале високе планине које су изгледале потпуно нестварно у плавој измаглици. На зеленим пољима се могла видети по нека скромна бела кућица са кровом од опеке.

Ушли смо у шуму, густо грање високог дрвећа нам је заклонило поглед на небо. Иза дрвећа се скривао бистри поточић који је спокојно жуборио. Са грана се чула весела песма птичица. Уместо шуме, сада смо поново видели пространа поља. Златни сунчеви зраци обасјавали су све бојећи природу још израженије. Жути и љубичасти цветићи били су посути по пољима као мали украси који употпуњавају прелеп, насликан пејзаж. Све је исијавало топлотом и енергијом која испуни човеку срце и натера га да се заљуби у природу.

Мислим да бих заувек могла да гледам у беле облаке. Они се протежу горе, високо на небу, изнад планина, и изгледају прелепо.

Изашли смо из аутобуса, свеж и чист ваздух ми је охладио кожу. Захвално сам уздахнула. Осетила сам мирис борова и цвећа. Негде у даљини чуло се лајање паса и цвркут птица. Све је било тако мирно и лепо, било је савршено. Пожелела сам да трчим по пољу, да се смејем и да будем срећна.

Лана Маринковић VII$_1$

У потери за пејзажима

Током путовања људи ретко гледају кроз прозор. Не размишљају о природи коју виде и о пејзажима поред којих пролазе.

Био је пролећни распуст. Пошто волим да посећујем српске знаменитости и манастире, ишла сам са породицом у тврђаву која се налази у Смедереву. За време путовања сам све време гледала кроз прозор. Запажала сам како се скуп птица диже у плаво небо прекривено облацима, како зелена поља обрађују људи да би после израсли жито и кукуруз. Пролазили смо кроз бројна мала села где деца помажу својим родитељима у башти.

Сунце је било лепе наранџасте боје, а његови зраци су се видели на површини малог потока у коме су пливале рибице. Док сам гледала кроз прозор и запажала лепоту природе, нисам приметила да смо стигли. Изашли смо из аута и попели се на горњи део тврђаве. Тамо је био најлепши поглед. Видела се река и залазак сунца. Чуло се како вода додирује камење на обали, а негде у висини су певале гласно птице. Осећања која сам тада имала тешко је пренети некоме ако сам не погледа.

Срећна сам што сам видела тако леп пејзаж.

Екатарина Соболь VII$_1$

Лазар Тимотијевић VII_1

Ученици стваралоци

Виле на Хвару – Петар Добровић

Волим да цртам, сликам и вајам. Од када сам била беба, са мамом сваког маја идем на манифестацију „Ноћ Музеја". Понекад обилазимо актуелне изложбе у галеријама у центру града.

Овај задатак из Ликовне културе ме је обрадовао, али и задао муке. У време када сам, решена да урадим задатак, обилазила градске галерије није било ниједне изложбе у граду која ми се свидела. Како је Народни музеј већ годинама затворен због реконструкције, решила сам да посетим Музеј савремене уметности, у потрази за делом које ће ме инспирисати да о њему напишем рад.

Зграда Музеја се налази на лепом месту и веома је необична, како споља, тако и унутра. Простор је светао, на зидовима и параванима је мноштво слика, такође има и скулптура. Пажљиво сам гледала платна у потрази за неком лепом сликом. Обилазиила сам спратове, гледала, тражила... Искрено, мало сам се чудила, мало смејала, многа дела нисам разумела, а за нека дела ми није било јасно зашто их зовемо уметничким.

Разочарано сам кренула ка излазу и схватила да нисам погледала слике у приземљу. И тада сам угледала један пејзаж. Одмах ме је привукло плаветнило мора и неба између којих се простирао пут који води ка кућама окруженим зеленилом. Коначно дело које ми се допало. Лако сам могла да замислим себе у том пределу, где се осећа мирис четинара, како излазим из једне од кућа и идем вођена звуком таласа ка обали. Слика, тако реална, и у исто време тако магична. Одмах сам запазила да је цела слика урађена потезима четке којом су нанете боје које стварају облике, јасне и нежне и без прецизних оквира. Уметник је на први поглед, тако једноставно, само бојама, а ипак тешко, својим савршеним потезима руке, створио један леп пејзаж.

Слика је рађена у техници уље на платну. Њен назив је „Виле на Хвару", а аутор је Петар Добровић. Када сам се вратила кући, на интернету сам потражила текстове о њему. Рођен је крајем 19. века у тадашњој Аустроугарској, завршио је Ликовну акдемију у Будимпешти. Већ са 20 година је први пут излагао своја дела. Често је боравио у Паризу и ту учествовао на изложби групе југословенских уметника. Своја дела ствара у првој половини 20. века. Преселио се у Београд. Био је професор Уметничке академије. На Коларчевом народном универзитету је основао и водио курс фигуралног цртања. Био је један од оснивача уметничке групе „Облик". Лети је боравио у Далмацији, на Хвару и у Дубровнику и ту је сликао низ композиција, портрета и пејзажа у акварелу и уљу. Једна од њих је и „Виле на Хвару". Имао је чак 24 самосталне изложбе, а излагао је и на групним изложбама у земљи и свету.

За Петра Добровића кажу да је страсно волео природу, а да га је хармонија облика и боја у природи инспирисала да на платнима испољава емоције. Гледајући његов пејзаж у Музеју савремене уметности, преплавиле су ме позитивне емоције, оне које осетим сваки пут када боравим у природи и на мору. Често и сама волим да на цртежима забележим своје утиске о неким местима и сећања која ме вежу за њих.

Радује ме сазнање да се у Београду налази Галерија Петра Добровића, у којој су сачувана многа његова дела и коју ћу једног дана посетити.

Нина Жунић V_4

Корњача мала, пегава и плава

Била једна мала, пегава и плава,
Једна фина чутура са четири чвора.
Она иде два, три дана
Од фризера до фрижидера.
Одлично се маскира,
Витамине конзумира,
Чак и зрно бибера она вешто бира.
Кад засвира гитару и запева господару,
Господар заигра плесове из Алжира.
Кад је чује буба-мара, она зовне бубњара
Свога друга бумбара
да слушају је са бунара.
Ова корњача мала, пегава и плава
Није била хитра, ал' је била духовита.

Филип Ристивојевић IV$_4$

Успавана гусеница

Успавана гусеница
лежи, спава, лута,
Легла насред пута
као да је трака жута.
Ка њој креће птица,
хоће да је смаже
Па она у тренутку
поче да лаже:
„Имаш пуно масе као неко прасе
За то су казне велике – зна се."
Ипак, комшија врабац
гусеницу је појео
Тридесет дана
стомак га је болео.

Андреј Видић IV$_4$

Софија Зечевић V4

Наталија Крагуљ V4

Шта бих ја без породице?

Шта бих ја без брата, само би мене тукао тата.
Тужан бих био, глупости говорио и увек крив био.
Шта бих ја без секе, са ким бих мазио плишане зеке?
Коме бих ја умиљат био, са ким од других тајне крио?

Шта бих ја без тате био, од кога бих љубавна писма крио?
Од кога бих савет добио, са ким лед пробио?
Шта бих без маме радио, са ким бих цвеће посадио?
Без ње се не бих радовао, без ње не бих постојао.

Вук Рајевић VI$_1$

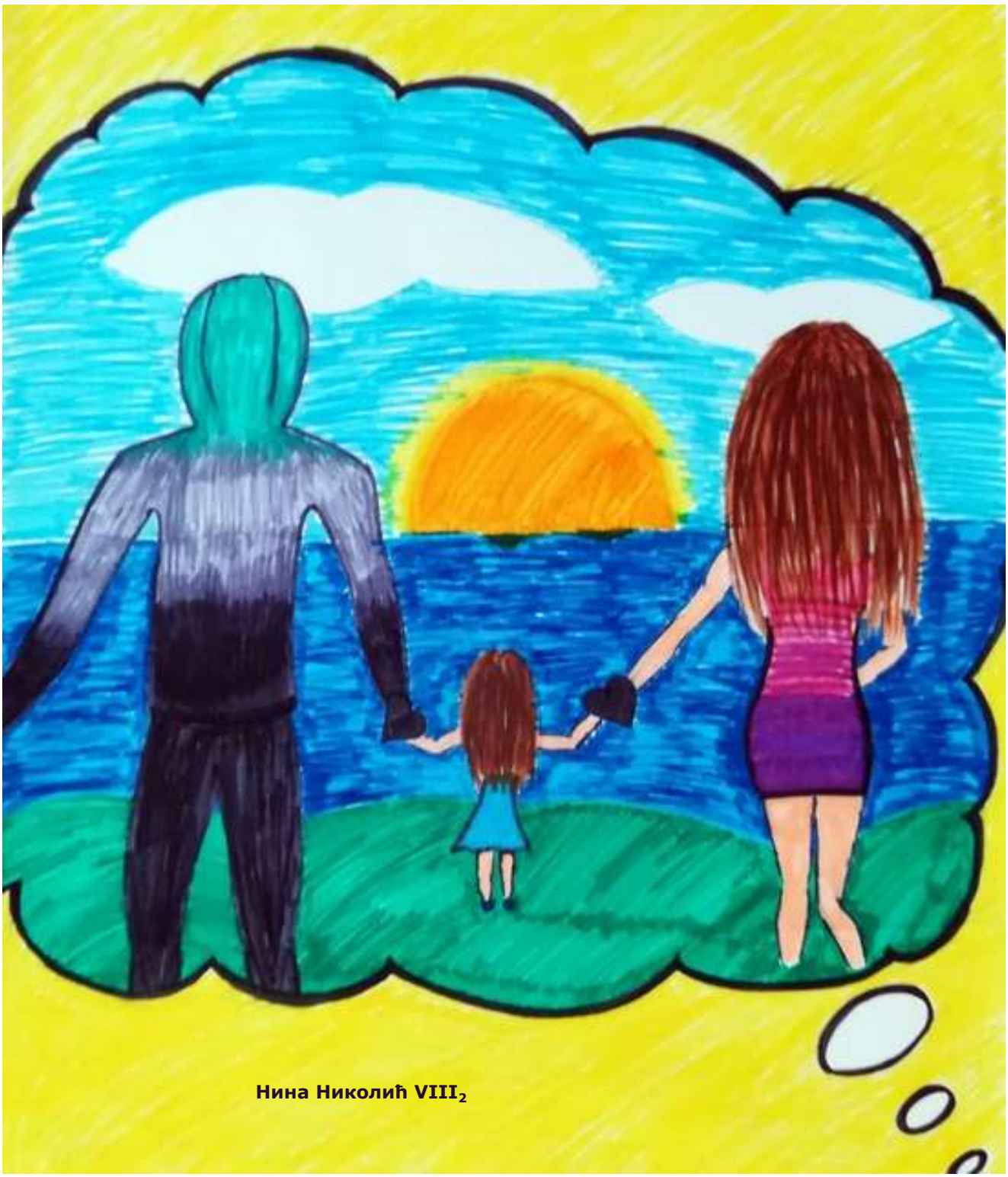

Нина Николић VIII$_2$

Један мој сан

Кад дође ноћ, људи иду у кревет, заспу и у њиховим главама се појаве снови.

Кад ја заспим, сањам да сам Супермен. Летим по граду и спасавам људе. У том граду из снова једном је све било чудно. Болнице су биле празне, и школе и куће. Нигде није било људи. Нешто ми је говорило да су ван града и да се десила инвазија робота. Пронашао сам роботе и питао их да ли су видели становнике града. Рекли су да нису. Али, знао сам да су лагали. Морао сам све да их уништим да бих спасао грађане. Кад смо се вратили у град, људи су изговарали моје име три пута наглас.

То је био мој дан. Научио сам да не треба одустати од добрих дела.

Ово је сан који највише волим.

Лав Пешић III_1

Један мој сан

Постоје снови које сањамо кад спавамо, а постоје и они које желимо да остваримо.

Мој сан је да кад одрастем постанем ветеринарка и да лечим животиње, посебно маце и куце, јер њих највише волим. Сањам да ћу моћи да разумем животиње и њихове проблеме и да ћу им помагати. Волела бих да имам своју ординацију у којој ће се маце и куце осећати лепо и пријатно.

Мораћу много да учим да бих остварила свој сан.

Софија Летниковски III_1

Један мој сан

Ноћу кад спавам, имам лепе снове.

Увек сањам да имам авион и да путујем по целом свету и помажем угроженим животињама. У том сну моје омиљене државе су Порторико, Бразил, Шпанија и Малдиви, а омиљени град Њујорк. Волим да истражујем и посматрам животиње по џунглама и у океанима. Истражујем пећине и планине. На половима се дружим са поларним медведима и пингвинима. На путовањима купујем сувенире за све моје пријатеље.

Ујутру, после спавања, лепо се осећам. Надам се да ће се моји снови остварити кад порастем.

Никола Алексић III_1

Маша Хавран VI_3

Снови немају границе

Кад сам била мала, желела сам да будем јахачица. Међутим, моја мама је бранила да се тиме бавим. Не разумем зашто. Искрадала сам и ишла на хиподром да гледам како људи јашу коње.

Једног дана, док сам била на хиподрому, почела је олуја. Муње су севале као ватрене змије на небу. И, одједном, из облака се створио коњ. Назвала сам га Марелица. Галопирале смо по најгушћим шумама и у долинама река. Једног дана ме је нека жена питала да ли бисмо Марелица и ја ишле на такмичење.

Пристала сам и у првој трци смо победиле. Била сам много срећна. Остварио се мој сан. Видела сам маму како ме тражи. Кад ме је угледала, била је срећна, поносна, уплашена. На крају је попустила. Рекла је да могу да јашем, али да будем опрезна.

Завршила се чудесна авантура. Уз мало муке и стрпљења можемо остварити своје снове.

Зоја Оташевић V_2

Немања Стојић IV_2

Зашто стварамо пријатељство

Живот је тежак, искидан пут, пун препрека. Да би човек дошао до далеког циља мора да нађе делове тог пута и да их споји.

Кад човек наиђе на животну препереку, провалију, он мора да изгради мост. За то треба да има неког уз себе - правог пријатеља. И онда мермерне блокове заједно зидају од воље, камене лукове граде од великих жеља, дрвену ограду од наде, гвоздене ступове од великих идеја, а све повежу својом маштом, љубављу и пријатељством.

Сви градимо такве мостове. Неки се преклапају и тада се људи здружују, а мостови постају симболи слоге, заједништва, мира и љубави.

Пријатељство нам је потребно, јер само тако можемо даље кроз живот.

Важно је да другима пружамо доброту и да се љубав и пријатељство шире и тај ланац никад не прекине.

Мара Петковић V_4

Нина Николић VIII$_2$

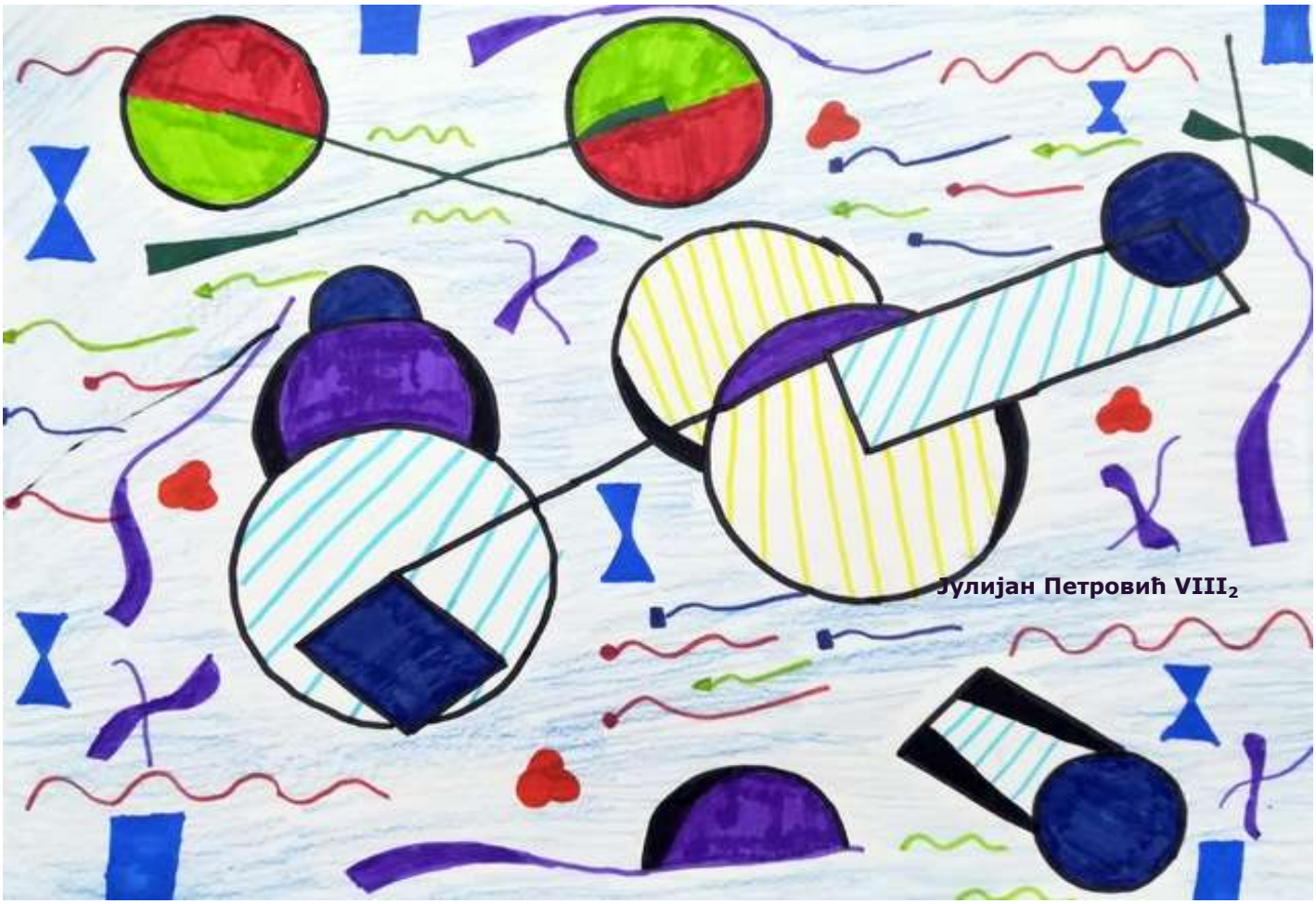
Јулијан Петровић VIII$_2$

Рекретативна настава

Ученици II_1 и II_4 су били на рекреативној настави на Гучеву од 12. до 19. маја, а ученици трећег разреда на Копаонику од 19. до 26. маја 2018.

За школски лист ђаци пишу о томе како су протекли дани на планини и цртају пределе које су видели.

Рекреативна настава

Ове године смо на рекреативну наставу ишли на Гучево. То је планина која се уздиже изнад Бање Ковиљаче. Радовала сам се овом путовању, јер сам већ раније била тамо и много ми се допало.

Возили смо се лепим аутобусом на спрат и после три сата стигли у одмаралиште Видиковац. Била сам срећна што су све девојчице смештене у један велики дуплекс. Спавала сам поред Анђеле и увече када легнем било ми је лепо да са њом мало причам. Уживали смо сваког дана у игри на игралишту поред хотела. Тамо се налази и мали зоо врт у коме сам видела фазане, патке, паунове и зечеве.

Први излет на који смо ишли је била посета ботаничкој башти. Тамо смо видели разне биљке: банане, бамбус, црвени и розе локвањ и још неке врсте које не расту у нашој земљи. Од животиња највећа атракција је гавран који говори. Допали су ми се и коврџави голубови и велике кокошке. После смо отишли до етно села Сунчана Река поред реке Дрине. Ту се налази хиподром на ком смо јахали коње и пили домаће сокове.

Други излет је био посета манастиру Троноша и родној кући Вука Караџића у Тршићу. У манастиру смо видели необично велике свеће од чистог воска које се праве само тамо. Троноша је позната по томе што је Вук ту дошао да се образује, али су га терали да по цео дан чува стоку, па га је отац брзо вратио кући. Тршић је село удаљено четири километра од манастира. Обишли смо кућу у којој се Вук родио, она је мала и има само две просторије. Намештаја је мало, само најосновније за живот. Видели смо у истом дворишту и помоћне објекте: млекару, вајат, кош за кукуруз и кокошињац.

Рекреативна настава је била дивна. Уживала сам са друговима сваког дана и волела бих да чешће заједно путујемо и обилазимо занимљива места.

Ана Кремер II_4

Рекреативна настава

Била сам са својим другарима на рекреативној настави на Гучеву. Обилазили смо разне знаменитости и шетали сваког дана. Посетили смо Тршић, родно место Вука Караџића, Црни врх, радионицу ткања и предивни манастир Троношу. У манастиру сам купила сапун који се тамо прави.

Имали смо доста слободног времена, па смо се играли, јахали коње и видели гаврана који прича и има 200 година. Увече смо одлазили у дискотеку и правили маскенбал, шиз фриз и караоке.

Једва чекам да поново негде путујем са својим другарима.

Лола Ћетковић II_4

Рекреативна настава

На рекреативну наставу смо отишли 19. маја 2018. Били смо на Копаонику у хотелу Машинац. То је хотел са много простора за игру, па смо имали разне активности. Мени се н ајвише свидело стреличарство – гађање мете луком и стрелом. Једном је било у сали, а други пут напољу. Први пут сам чекао дуго да дођем на ред, али сам освојио 42 бода, па сам био први од дечака у мом одељењу. Други пут је требало да погодим балончић који стоји близу центра мете, али нисам успео.

Баш сам се лепо провео.

Вук Булат III_1

Боравак на Копаонику

На Копаонику је било много лепо, било је топло и није било кише. Ишли смо на разна места и чули дивне приче од рекреатора који су сваког дана ишли са нама у шетње. Рекли су нам да је Копаоник национални парк због биљака и животиња које живе само тамо.

У шуми смо научили разлику између бора и смрче и сазнали које све животиње живе на планини.

Најлепше је било кад смо ишли на Панчићев врх. Пут је био дуг и тежак. Тамо смо чули да се врх некад звао Миланов по Милану Обреновићу. Видели смо опсерваторију у облику велике беле кугле. Враћање је било лакше, јер смо ишли низбрдо, али сам био много гладан због толиког пута.

Провео сам се феноменално и свима препоручујем да иду на Копаоник.

Алексеј Шепетковски III_1

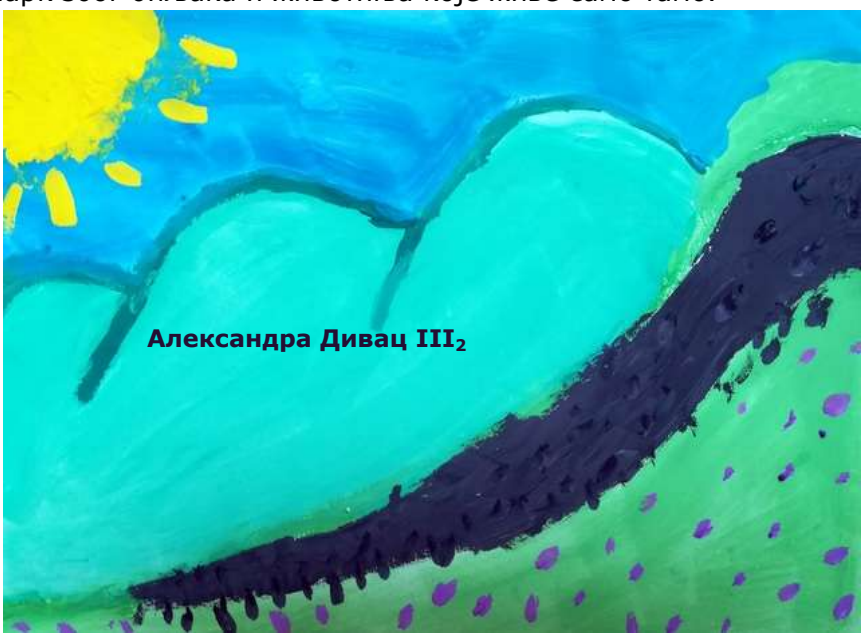

Леда Стојановић III_2

Александар Николић III_2

Александра Дивац III_2

Лана Удовичић III_2